

บทนำ

หมอใหม่

หน้าที่ทุกวันของหม่อมราชวงศ์กรกันต์คือการปฏิบัติงานในห้องฉุกเฉิน แต่วันหนึ่งงานที่เพิ่มมาคือการพานักศึกษามาสอนข้างเตียง หรือที่แพทย์มักจะเรียกทับศัพท์ภาษาอังกฤษว่าราวนด์

ห้องฉุกเฉินถือว่าเป็นด่านหน้าที่สำคัญของโรงพยาบาลแทบทุกแห่ง แถมยังเป็นแผนกที่ไม่เคยมีเวลาปิด ผู้ป่วยที่มาใช้บริการส่วนใหญ่ไม่ได้นัด แต่มีเหตุฉุกเฉินทำให้ต้องมาโรงพยาบาล ทั้งจากอุบัติเหตุรถยนต์ รถจักรยานล้มเฉี่ยวชน บางครั้งเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในบ้านพักอาศัยหรือในโรงเรียน เช่น ล้มศีรษะฟาด ไฟไหม้ น้ำร้อนลวก หรือแม้แต่การถูกลัทธิ เช่นงูหรือสุนัขกัด

ทุกอาการเจ็บป่วยซึ่งถือเป็นเรื่องฉุกเฉินจะถูกส่งมารักษาในแผนกนี้เกือบทั้งหมด โดยจะมีแพทย์ผลัดกันขึ้นเวรมาดูแล แพทย์ประจำบ้านที่ต้องมาอยู่ประจำมีตั้งแต่แผนกเวชศาสตร์ฉุกเฉิน แผนกศัลยกรรม และแผนกกระดูก นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาแพทย์ปีสี่ ห้า และหก ที่ขึ้นวอร์ดเดียวกันนี้หมุนเวียนกันมารับความรู้อีกด้วย

การเรียนของแพทย์นั้นนอกจากความรู้ในตำราแล้ว ยังอาศัยการสอนจากแพทย์ที่อาวุโสกว่า ทั้งอาจารย์และรุ่นพี่ แพทย์ห้องฉุกเฉินจะเป็นผู้อยู่เวรหลักโดยมีตารางการขึ้นเวรเป็นผลัด ผลัดละแปดถึงสิบชั่วโมงแตกต่างกันตามแต่ละโรงพยาบาล ทำหน้าที่คือตรวจผู้ป่วย หากมีบาดแผลจะได้รับการดูแลเบื้องต้น เช่น ห้ามเลือด เย็บแผล แต่หากต้องมีการรักษาเฉพาะ เช่น กระดูกหัก ต้องเข้าเฟือกหรือผ่าตัดตาม ก็จะตามแพทย์ประจำบ้านและอาจารย์แผนกกระดูกหรือที่เรียกว่าแผนกออร์โทพีดิกส์มาดูแลต่อ

หากรายได้ต้องการรักษาโดยแพทย์ศัลยกรรม เช่น ไฟไหม้น้ำร้อนลวก ซึ่งเป็นแผลบริเวณกว้าง แผลที่มีขนาดลึก และต้องเข้าไปทำในห้องผ่าตัดโดยต้องดมยาสลบ ก็จะตามแพทย์มาดูแล และถ้าเป็นคนไข้เฉพาะทาง ได้แก่ ตา หู คอ จมูก แผนกเด็กหรือสูติศาสตร์ ก็จะมีแพทย์เหล่านั้นคอยรับปรึกษาทางโทรศัพท์

อย่างเช่นวันนี้มีผู้ป่วยโดนมีดทำครัวทิ่มหน้าเป็นแผลลึกที่หน้าข้างผู้ป่วยมีอาการหน้ามืดเป็นลมเนื่องจากเสียเลือดมาก ญาติจึงนำส่งโรงพยาบาลเมื่อมาถึงห้องฉุกเฉิน หม่อมราชวงศ์กรกันต์จึงพานักศึกษามาตรวจดูอาการ เขาตรวจความดันโลหิตและประเมินการเสียเลือด เนื่องจากความดันต่ำจึงต้องห้ามเลือดและให้น้ำเกลือเพื่อชดเชยไปพร้อมกัน ระหว่างนั้นก็ตรวจบาดแผล พบว่ามีเส้นเลือดฉีกขาดจึงเย็บแผล เขาได้มอบให้แพทย์ประจำบ้านชั้นปีที่หนึ่งของแผนกศัลยกรรมเย็บแผล โดยมีนักศึกษาปีอื่นๆ ยืนสังเกตการณ์

นักศึกษาแพทย์จะให้เห็นทุกขั้นตอนอย่างละเอียด เริ่มตั้งแต่การฟอกแผล ปูผ้าปราศจากเชื้อ ฉีดยาชา หาจุดที่เลือดออกและห้ามเลือดด้วยการเย็บผูกเส้นเลือด หลังจากนั้นจึงเย็บแผล ทำให้วางแผลล่วงหน้าได้ว่าต่อไปเวลาปฏิบัติงานจริงด้วยตัวเองจะต้องทำอะไรบ้าง เมื่อรักษาเสร็จเรียบร้อยก็จะเข้าสู่ขั้นตอนการป้องกันโรค ฉีดวัคซีนกันบาดทะยัก ให้ยาแก้ปวด ยาปฏิชีวนะ และส่งผู้ป่วยกลับบ้าน

ภายในห้องฉุกเฉินของแทบทุกโรงพยาบาลมักจะต้องเตรียมการเพื่อรองรับผู้ป่วยจำนวนมาก เพราะไม่มีใครรู้ว่าในแต่ละวันต้องรองรับคนเจ็บทั้งสิ้นกี่คน แต่เนื่องจากพื้นที่มีจำกัด จึงมักจะจัดให้ผู้ป่วยนอนบนเตียงแยก แต่มีม่านกันเพื่อความสะดวกในการให้บริการ ส่วนผู้บาดเจ็บที่อาการหนัก เช่น ใส่ท่อช่วยหายใจ บีมหัวใจ จะมีห้องแยกต่างหากเพื่อความสะดวกในการดูแล ภายในมีอุปกรณ์กู้ชีพสำคัญทั้งหมด รวมถึงน้ำเกลือและยาที่จำเป็น ทั้งนี้เพื่อไม่ให้คนเจ็บรายอื่นเห็นภาพที่น่ากลัว

ขณะตรวจดูเคลสใกล้จะเสร็จ หม่อมราชวงศ์กรกันต์ก็ได้ยินเสียงเอ็ดตะโรดังมาจากหลังม่านซึ่งอยู่ด้านในสุด

“นั่นเสียงใครหรือ”

เมื่อครุ่นนึกตอนที่กำลังคุมนักศึกษา เขาเห็นแวรเปลเข็นคนป่วยซึ่งเป็นผู้ชายเข้าไปหลังม่านนั้น พยาบาลซึ่งยืนดูแลอยู่รีบอธิบาย

“คนไข้คะคุณชายกันต์ เพิ่งเข็นเข้ามาเมื่อครุ่นนี้ แต่ตอนนี้จะไม่ยอมรักษา บอกว่าอยากไปโรงพยาบาลเอกชน พี่จริยากำลังคุยอยู่”

จริยาคือหัวหน้าพยาบาลห้องฉุกเฉินซึ่งรับผิดชอบดูแลความเรียบร้อยและการพยาบาล

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่คนไข้ซึ่งถูกนำส่งเข้ามาจะไม่ค่อยพอใจสภาพห้องที่ค่อนข้างแออัด นั่นก็เพราะห้องฉุกเฉินต้องดูแลคนป่วยเป็นจำนวนมาก แต่หน้าที่ของเจ้าหน้าที่คือประเมินว่าผู้ป่วยรายใดอาการปลอดภัยพอจะย้ายโรงพยาบาลตามความประสงค์ได้หรือไม่

“งั้นผมขอตรวจดูหน่อย”

“จะดีหรือคะคุณชายหมอ ดิฉันเกรงว่า...”

เสียงที่ดังลอดม่านออกมาบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวคงไม่พอใจนัก สังเกตจากการขึ้นเสียง เมื่อเหลือบมองเข้าไปก็พบว่าหัวหน้าพยาบาลกำลังอธิบายให้ผู้ป่วยฟัง

“ไม่ต้องห่วง ผมจัดการได้ อีกอย่างนักศึกษาจะได้เห็นเคลสผู้ป่วย

จริงๆ ผมรับรองว่าจะไม่ทำให้เกิดปัญหา”

เมื่อเห็นความมุ่งมั่น พยาบาลจึงไม่คัดค้านอีก

หม่อมราชวงศ์กรกันต์แหวกฝ่าม่านเข้าไป คนป่วยที่อยู่ด้านในแต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพง แค่กวาดตามองเครื่องประดับที่สวมก็รู้ว่าคงเป็นผู้มีฐานะ ค่ะเนด้วยสายตาอายุประมาณห้าสิบ น้ำเสียงที่ค่อนข้างดุดันทำให้พยาบาลที่ยืนอธิบายอยู่ต้องขมอารมณ์

“ผมจะกลับบ้าน! พวกคุณมารั้งผมไว้ทำไม!”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มปรายตามองหน้าบัดจอกเครื่องวัดความดันและเครื่องวัดระดับออกซิเจน เขาชมวดคิ้วเมื่อเห็นตัวเลขผิดปกติ ความดันต่ำกว่าเกณฑ์ ระดับออกซิเจนไม่คงที่ ยิ่งผู้ป่วยออกแรงตะโกน กราฟก็ยิ่งเปลี่ยนแปลงมากขึ้น

“ผมขอแนะนำตัวก่อนนะครับ ผม...นายแพทย์กรกันต์ เป็นอาจารย์แพทย์ของโรงพยาบาลแห่งนี้ ไม่ทราบว่ามีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้บ้างไหมครับ” นายแพทย์หนุ่มเสนอตัวอย่างอารี

“ผมอยากกลับบ้าน พวกคุณมีสิทธิ์อะไรมาห้าม”

“ผมคิดว่าคงมีการเข้าใจผิดแล้วละครับ ทางเราไม่ได้คิดจะรังคุณไว้แต่มันเป็นขั้นตอนปกติ เท่าที่ผมทราบ รถของคุณวิศรุตประสบอุบัติเหตุชนกับรถอีกคัน กระโปรงหน้ารถยุบ คุณติดอยู่ด้านใน ทางกู้ภัยเห็นคุณหมดสติจึงนำมาส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด ถ้าคุณอยากกลับบ้าน ขอผมตรวจร่างกายก่อนเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีอันตรายดีไหมครับ”

นายแพทย์หนุ่มตอบไปตามประวัติที่อ่านคร่าวๆ จากชาร์ตที่พยาบาลเพิ่งยื่นส่งให้ ก่อนที่ห่อหน้าจะกระเฝิบไปข้างๆ หน้าของแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉินคือเก็บข้อมูล อีกทั้งยังต้องช่างสังเกต เพื่อตรวจหาสิ่งที่เป็นโรคฉุกเฉินให้เร็วที่สุด

“เวอร์ไปหรือเปล่า ก็เห็นอยู่ว่าผมปกติดี จะมีอะไรร้ายแรงได้ยังไงที่พุดนุ่นพุดนี่คงอยากจะได้เก็บคำรักข้างนี้สิ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มข่มอารมณ์ แม้เขาจะเป็นคนตรงไปตรงมากับผู้ร่วมงาน แต่กับผู้ป่วยและด้วยจรรยาบรรณแพทย์จะไม่อารมณ์เสียใส่คนป่วยเด็ดขาด

“ไม่ใช่แน่นอนครับ โรงพยาบาลของเราเป็นโรงพยาบาลรัฐบาล บริการประชาชนไม่หวังผลกำไร ผมเป็นห่วงคุณวิศรุต อุบัติเหตุรถชนแบบนี้ อาจมีการบาดเจ็บภายในได้ ขอให้ผมและนักศึกษาได้ตรวจร่างกายก่อน ถ้าแน่ใจว่าปลอดภัย เราจะอนุญาตให้กลับบ้านแน่นอนครับ”

“อ้อ...สรุปว่าจะเอาผมเป็นหนูทดลองงั้นสิ ไม่เอา เสียเวลา ผมจะกลับ” ชายหนุ่มตั้งต้นจะลงจากเตียงเสียให้ได้

ด้วยกลัวคนป่วยจะเป็นอันตราย หม่อมราชวงศ์กรกันต์จึงเข้ามาขวางไว้ เขารีบเกลี้ยกล่อม

“ถ้าคุณวิศรุตไม่สะดวกให้นักศึกษาตรวจ ขอผมตรวจดูหน่อยนะครับ ผมเป็นอาจารย์แพทย์ มีประสบการณ์และความชำนาญ มั่นใจว่าจะวินิจฉัยได้อย่างแน่นอน”

“หน้าอ่อนๆ อย่างนี้จะตรวจรู้เรื่องหรือ”

“รู้แน่นอนครับ ถ้าคุณวิศรุตอยากกลับบ้าน กรุณาให้ความร่วมมือแล้วทุกอย่างจะง่ายขึ้น”

ผู้ป่วยยังมีท่าทางลังเล แต่แล้วกลับเปลี่ยนใจกระโดดลงจากเตียง หม่อมราชวงศ์กรกันต์พยายามห้าม

“เดี๋ยวก่อนคุณ”

วิศรุตไม่พอใจ ตะคอกใส่ “คุณจะทำอะไร ผมไม่อยากตรวจอะไรทั้งนั้น ปล่อยผมไป ไม่อย่างนั้นผมจะฟ้อง”

ชายร่างหนาไต่กลับ ในจังหวะที่แผลออกแรงนั่นเอง เครื่องวัดระดับออกซิเจนก็แสดงความผิดปกติขึ้นอีก หม่อมราชวงศ์กรกันต์เห็นคนเจ็บหน้านิ้วคล้ายหายใจติดขัด จึงตะปะไปให้คนไข้นอนลงบนเตียง

“ใจเย็นๆ ครับ ผมแค่ขอตรวจร่างกาย ไม่ได้ทำให้เจ็บ ตอนนี้อยู่สิ”

เป็นยังไงบ้าง อึดอัดและแน่นหน้าอกมากขึ้นใช่ไหมครับ”

“ใครบอก...ผมสบายดี” เขาจะพูดต่อ แต่ลมหายใจสะดุดจนต้องหยุดหายใจเข้าลึก แค่มองหม่อมราชวงศ์กรกันต์ก็รู้ว่าคนตรงหน้าหายใจลำบาก

“คุณรู้สึกแน่นหน้าอก เวลาหายใจรู้สึกติดขัดใช่ไหมครับ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ถือโอกาสนั้นวางหูฟังลงบนหน้าอกของผู้ป่วย เขาตะแคงไปบนอกเสื้อที่มีรอยเปื้อนอันเกิดจากคราบน้ำมัน จากประวัติ... รถสองคันชนกันในลักษณะประสานงา ด้านหน้าของรถยุบเข้ามาอัดผู้ป่วยติดกับพวงมาลัย หน่วยกู้ภัยใช้เครื่องมือถ่างและช่วยคนเจ็บออกมา

“ไม่ บอกแล้วไงว่าสบายดี พวกคุณนี่ทำอะไรจะฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง เข้าชื่ออยู่ได้ บอกว่าไม่เป็นอะไรก็ไม่มีเป็นสิ...”

วิศรุตโพล่งประโยคยาวๆ แต่แล้วกลับพูดต่อไม่ได้ เครื่องวัดระดับออกซิเจนร้องเตือนเมื่อออกซิเจนต่ำกว่าปกติ

หม่อมราชวงศ์กรกันต์หันไปหาแพทย์ประจำบ้านชั้นปีที่สามที่เดินตามราวด์อยู่ “คุณเห็นไหมสิ่ง”

ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมด คนนี้ช่างสังเกตที่สุด อีกทั้งยังขยันขันแข็ง หม่อมราชวงศ์กรกันต์ตั้งใจว่าหากนักศึกษาแพทย์คนนี้เรียนจบจะทาบทามเป็นอาจารย์

“ครับอาจารย์ ออกซิเจนต่ำกว่าปกติ คนไข้หายใจลำบาก”

ระดับออกซิเจนในเลือดที่เครื่องรายงานแสดงให้เห็นว่าระบบหัวใจและปอดเป็นจุดที่ส่งออกซิเจนไปยังระบบต่างๆ แต่หากมีสิ่งผิดปกติเช่นเมื่อออกแรงเยอะหรือตะโกนก็จะเห็นความเปลี่ยนแปลง

“เราต้องรีบตรวจช่วงอกและช่องท้อง อาจจะมีอินเฟอร์มิเอไรต์อย่างด้านใน” หม่อมราชวงศ์กรกันต์หมายถึงการบาดเจ็บที่เกิดกับอวัยวะในช่องท้องและทำให้เกิดการแตกหรือบอบช้ำ เช่น ตับ ม้าม หรือแม้แต่ลำไส้ แต่ตอนนี้ปัญหาเฉพาะหน้าคือต้องทำให้คนเจ็บยอมร่วมมือเสียก่อน

“พวกคุณพูดอะไรกัน ผมไม่เข้าใจ เมื่อกี้หมายความว่ายังไง”

“คือผมสงสัยว่าคุณวิศวกรจะมีการบาดเจ็บในทรวงอกหรือช่องท้อง อาจเป็นทั้งสองอย่างพร้อมกัน ช่วยร่วมมือกับเราด้วยครับ นอนลงบนเตียง ให้ผมกับทีมได้ทำหน้าที่”

“แต่ผมไม่ชอบที่นี่ มันอึดอัด อยากไปสูดอากาศข้างนอก”

“ผมรู้ว่า你不ชอบ แต่ถ้ามันเกี่ยวกับชีวิต อยากให้คุณอดทน ถ้าคุณยังดี้อจะออกไปจากที่นี่ เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นจะอย่างไรง”

“ก็ได้ ผมจะยอมให้ตรวจ แต่แค่แป๊บเดียวนะ ถ้าไม่มีอะไรผมจะกลับ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ประคองคนป่วยลง เขาหยิบหมอนให้หนุน แต่พอศีรษะคนป่วยแตะหมอน ร่างหนักก็ยิ่งกระสับกระส่ายมากขึ้น นายแพทย์หนุ่มปลดตะกั่วเข็มคนเจ็บออกจึงเห็นรอยช้ำบวมใหญ่อันเกิดจากการกระแทกอย่างแรง เขาหันไปหาลูกศิษย์เพื่อให้อุ้ม

การเป็นแพทย์ห้องฉุกเฉินต้องหัดประเมินรอยฟกช้ำ รอยกดตำแห่งที่บวมเพราะอาจเกี่ยวพันกับอาการได้ อย่างรอยนี้รอยช้ำพาดจากกระดูกซี่โครงลงมาถึงช่องท้อง รอยค่อนข้างกว้าง แพทย์ประจำบ้านพยักหน้าเมื่อสังเกตเห็นสิ่งเดียวกัน

“ผมขออนุญาตกดตรงนี้ แล้วคุณวิศวกรช่วยบอกว่าเจ็บไหม”

ชายหนุ่มวางมือตรงรอยช้ำและพบว่ามิเสียงจากใต้ผิวหนัง เขาหยิบหูฟังมาและฟังเสียงหายใจของปอดทั้งสองข้างเทียบกัน หลังจากนั้นก็เริ่มคลำตรงตำแหน่งช่องท้อง พอมือแตะรอยช้ำ คนป่วยก็สะดุ้งพร้อมโวยวายทันที

“โอ๊ย...นี่ทำอะไร ระเบิดไปหมดแล้วนะ เป็นหมอบประสาอะไรมือหนักชะมัด นี่ตรวจรู้เรื่องหรือเปล่านี้”

เขาตึงตันจะลุกขึ้นอีก จนหม่อมราชวงศ์กรกันต์ต้องใช้มือแตะเบาเพื่อให้เขานอนลงและเอ่ยปลอบ

“ใจเย็นๆ ผมขอร้อง อย่าเพิ่งส่งเสียงต่อนั้นะครับคุณวิศวกร ขอมผม

ฟังเสียงหายใจและขอตรวจช่องท้อง” หม่อมราชวงศ์กรกันต์เหลือบไปทางแพทย์ประจำบ้านพร้อมกับสั่ง “คุณไปเซ็นเครื่องอัลตราซาวนด์มาข้างเตียงเดี๋ยวนี้ ผมจะดูในช่องท้องลักษณะน่าจะมีเลือดคั่งหรือเปล่า”

“นี่อาจารย์สงสัยว่าจะมีเลือดออกในช่องท้องหรือครับ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มพยักหน้า สีหน้าเคร่งเครียด “คุณพยาบาล ช่วยเตรียมอุปกรณ์ใส่ไอซีดีด้วย เราคงต้องทำหัตถการ เตรียมเปิดเส้นและให้น้ำเกลือ”

นายแพทย์หนุ่มบอกเพื่อน้ำเกลือและอุปกรณ์ที่จำเป็น พยาบาลสาวรีบวิ่งไปเตรียมอุปกรณ์ ขณะที่คนป่วยบนเตียงเริ่มหน้าซีดและกระสับกระส่าย

“ผมอี๊ดอี๊ด ผมหายใจไม่ออก พวกคุณทำอะไรผม”

“ผมเข้าใจ คุณวิศรุตต้องฟังผม กระตุกซี่โครงของคุณหัก ผมคิดว่ามีบางส่วนที่มึนถูกปอด อาการที่คุณรู้สึกอยู่ตอนนี้เพราะมีลมรั่วในปอด ส่วนที่คุณเจ็บในช่องท้องก็เพราะมีเลือดคั่ง ผมคิดว่าอาจจะมีอวัยวะภายในแตก ตอนนี้อยากให้คุณหลับตาและนอนนิ่งๆ เราจะดูแลคุณอย่างดีที่สุด”

“มะ...ไม่จริงใช่ไหม”

“จริงครับ แต่ไม่ต้องห่วง เรายังรักษาได้ ขอแค่คุณร่วมมือ”

“อะ...ผมจะตายไหมหมอ” วิศรุตเอื้อมมือมาจับมือหม่อมราชวงศ์หนุ่ม

“ไม่ครับ...คุณจะไม่ตาย แต่คุณต้องช่วยพวกเรา เข้าใจไหมครับ หายใจเข้าช้าๆ ลึกๆ ฟังคำสั่งของผม”

เขาแตะมืออีกฝ่ายและประคองให้วางบนเตียง เพียงไม่นานการรักษา ก็เริ่มต้นขึ้น

“อาจารย์หมอเก่งมากๆ เลยนะ ดูแบบเดียววินิจฉัยได้แล้ว”

สองนักศึกษาแพทย์นั่งอยู่ในห้องพักเบรก ทันทีที่วินิจฉัยได้ว่าผู้ป่วย

มีลมรั่วในช่องเยื่อหุ้มปอด อีกทั้งยังอัลตราซาวนด์พบว่ามီးเลือดออกในช่องท้องจากการที่ม้ามมีรอยปริ นายแพทย์ หม่อมราชวงศ์กรกันต์จึงให้นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่หก หรือที่เรียกกันว่าเอกซ์เทิร์น ไล่สายระบายลมและเลือดเพื่อให้ผู้ป่วยหายใจได้สะดวกขึ้น เขาตามทีมศัลยแพทย์มาเพื่อประเมิน ระหว่างนั้นก็เอกซเรย์และให้น้ำเกลือ จองเลือดและส่งการตรวจในห้องปฏิบัติการ ไม่นานคนเจ็บก็ถูกส่งตัวเข้าไปในห้องผ่าตัด แพทย์ได้เย็บซ่อมม้ามเพื่อหยุดเลือด อาการปลอดภัย แต่ยังคงสังเกตอาการในไอซียูอีกสักระยะเนื่องจากเสียเลือดค่อนข้างมาก

“ใช่ ทั้งเก่งทั้งหล่อ เพอร์เฟกต์ไปหมดทุกอย่าง”

“อย่าพูดเสียงดังไปก๊าก เตี่ยวอาจารย์มาได้ยินเข้า มีหวังโดนบ่นหูชาอีกพอดี”

นักศึกษาคนแรกชื่อชกร ชื่อเล่นว่าก๊าก ส่วนอีกคนชื่อแพรวฟีไล เป็นเพื่อนสนิทกัน

“จะได้ยินได้ยังไง ยืนอยู่ตั้งไกล”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์กำลังพาแพทย์ประจำบ้านตรวจดูอาการของผู้ป่วยในห้องฉุกเฉิน หลังจากที่ตั้งให้นักศึกษาแพทย์ปีห้าและหกตามเข้าไปดูเคลผ่าตัดแล้วนำมารายงาน ส่วนพวกหล่อนสองคนอยู่ปีสี่ต้องทำรายงานซักประวัติ ตรวจร่างกาย เพื่อนำมาวิเคราะห์

“อาจารย์หมอมีสายเยอะ พวกพยาบาลอาจจะเอาไปฟ้อง”

ทุกคนในคณะต่างรู้ดีว่าหม่อมราชวงศ์กรกันต์เป็นคนเอาจริงเอาจัง และค่อนข้างเข้มงวดกับนักศึกษา เขาบอกเสมว่านักศึกษาแพทย์มีหน้าที่เรียนและใส่ใจความรู้ เพื่อที่ว่าพอจบออกไปใช้ทุนและปฏิบัติงานจะได้ทำได้จริง นอกจากเรื่องการเรียนแล้วเขายังเป็นอาจารย์ที่เคร่งในกฎระเบียบการแต่งกาย มารยาท

“แหม...ก็ฉันอดชื่นชมไม่ได้ เป็นหมอกคนอื่นอาจจะไล่คนไขกลับไปแล้วที่ไวยวายไม่มีเหตุผล แต่อาจารย์หมोजีเย็น กลี้ยกล้มจนคนไขยอม

ให้ตรวจ ลองคิดดูสิเธอ ขึ้นชั้นรถไปที่อื่นมีหวังเกิดเรื่องกลางทาง”

“จริงของเธอ ผู้ป่วยรายนี้วินิจฉัยยากจริงๆ ถ้าไม่ช่างสังเกต”

ตอนที่คนเจ็บเข้ามาที่ห้องฉุกเฉิน ความดันและสัญญาณชีพทุกอย่างปกติ ถ้าไม่เพราะสังเกตเห็นว่าระดับออกซิเจนแกว่งเวลาออกแรงตะโกนอาจวินิจฉัยผิด ปล่อยให้ผู้ป่วยกลับบ้าน

“อาจารย์ถึงได้สอนให้หมอทุกคนต้องคอยสังเกตรายละเอียดทุกอย่างไป ทั้งสีผิว ปฏิกริยาตอบสนอง อัตราการหายใจ”

“เธอว่าอาจารย์หมอมีแฟนหรือยัง เห็นเข้มๆ ดุๆ อย่างนั้นน่าจะยังเนอะ” นักศึกษาแพทย์คนเดิมนินทาต่อ

นักศึกษาทุกคนพอได้เรียนกับหม่อมราชวงศ์กรกันต์ก็เกิดอาการปลื้ม แต่เมื่อเจอกับวาจาเชือดเฉือนยิ่งกว่าคมมีดห้องผ่าตัดก็พากันถอยร่นไม่เป็นกระบวน

“ฉันว่ายังนะ อาจารย์งานยุ่งขนาดนั้นจะมีเวลาไปคบใครได้ ไหนเข้ายังต้องมาราวนด์ วันทั้งวันก็อยู่อีอาร์^๑ ตกเย็นหลังเลิกงานบางวันก็ถูกตามคอนซัลต์อีก”

นักศึกษาสาวหมายถึงเวรปรึกษาสำหรับอาจารย์ที่ต้องคอยรับโทรศัพท์ช่วงกลางคืน และหากเป็นเคลสยากหรือมีอุบัติเหตุหมู่อาจต้องมาช่วยงานที่ห้องฉุกเฉินอีกด้วย

“แต่ห้องขนาดนี้ไม่มีแฟน น่าเสียดายออกนะ ดูอย่างคุณชายกนต์ธรสิ ยังมีคู่หมั้นแล้วเลย”

การหมั้นของหม่อมราชวงศ์กนต์ธรเป็นข่าวดังในวงสังคม ทุกคนจึงพากันจับตาสองสิ่งทีที่เหลือ

“อย่าพูดดังไป ฉันได้ยินมาจะว่าอาจารย์หมอไม่ชอบผู้หญิง”

“เฮ้ย น้อย่าบอกนะว่า...อาจารย์เป็น...ไม่จริงมั้ง”

^๑ Emergency room คือ ห้องฉุกเฉิน แพทย์มักเรียกทับศัพท์ว่า ‘อีอาร์’

นักศึกษาสาวหันมาตีมือเพื่อนแล้วว้ย “ไม่ใช่แบบนี้ หมายความว่าผู้หญิงเป็นภาระ ไหนจะต้องเอาใจ จะทำอะไรก็ต้องฟัง แต่พวกผู้ชาย อยู่ด้วยแล้วนำราคาแพงต่างหาก”

“ว่า...เป็นนั่นไป ผู้หญิงไม่ได้นำราคาแพงทุกคนเสียหน่อย” นักศึกษาสาวบ่น

“หมายถึงเธอนั่นสิ คิดว่าตัวเองคู่ควรเป็นแฟนคุณชายหมอหรือวังเหาจจะกินหัวเอานะ” เพื่อนสาวหยอก

“มันก็ไม่แน่นอน บางทีอาจารย์อาจจะสนใจผู้หญิงธรรมดาอย่างฉันก็ได้” กชกรพูดด้วยน้ำเสียงชวนฝัน ไม่ทันสังเกตว่ามีเสียงผีทำใครคนหนึ่งดังมาหยุดข้างหลัง

“ผมยังขอยืนยันว่าผู้หญิงนำราคาแพง รวมถึงคุณสองคนด้วย”

เสียงคุ้นหูทำให้สองสาวช่างนินทาหันขวับ พอเห็นว่าเป็นใครก็หน้าซีดเผือด นอกจากหม่อมราชวงศ์กรกันต์แล้วยังมีแพทย์ประจำบ้านชั้นปีที่สามเดินตามมาด้วย ทั้งสองคนลนลานลุกขึ้นยืนประนมมือไหว้

“นะ...หนูขอโทษค่ะ อาจารย์หมอ”

“ขอโทษ...เรื่องอะไรละ เรื่องที่คุณเป็นนักศึกษาแพทย์แต่ไม่ตั้งใจเรียน มานั่งเมาท์นินทาอาจารย์ หรือว่าที่คุณยังไม่ยอมไปทำรายงานที่ผมมอบหมายให้เสร็จ คุณคิดว่าควรจะมีตังเรื่องไหนมากกว่ากัน”

“หนูขอโทษจริงๆ ค่ะ หนูไม่ได้ตั้งใจ หนูแค่อ...”

นักศึกษาสาวหน้าซีดกว่าเดิม พอหันไปก็เห็นว่าคนอื่นๆ อมยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าจริงจังของคุณชายหมอ

“เห็นแก่ที่ก่อนหน้านี้คุณไม่เคยมาราวด์สาย ขึ้นปฏิบัติงานตรงต่อเวลา ผมจะยกโทษให้ แต่คุณสองคนต้องทำรายงานเพิ่ม”

“รายงาน!” สองสาวตาโต ทวนคำ หันมองกัน

“ใช่ คุณต้องไปหาข้อมูลเกี่ยวกับภาวะตกเลือดในช่องท้อง ส่วนคุณไปค้นหาเรื่องภาวะลมรั่วในช่องเยื่อหุ้มปอดอย่างละเอียด ผมต้องการข้อมูล

งานวิจัยอัปเดตที่สุดในปีนี้มีมีการรักษาอะไรใหม่ๆ บ้าง นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ เอาจามาพรีเซนตให้ผมฟังข้างเตียงวันพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้” ทั้งสองหน้าสลดกว่าเดิม หัวข้อที่ว่าแม่ไม่ได้ยาก แต่การนำข้อมูลของแต่ละปีมาวิเคราะห์อาจต้องใช้เวลา อีกทั้งยังต้องพรีเซนตกระชั้นชิด

“คือว่า...หนู...เอ๋อ...”

“ทำไม ทำไมได้งั้นหรือ ถ้างั้นก็เตรียมตัวตกวิชานี้ได้เลย ผมจะไม่ปรานีอีก”

“ไม่ได้นะคะอาจารย์หมอ หนูตกไม่ได้ค่ะ หนูทำได้ค่ะ ทำทันแน่นอนครับประกัน”

“ก็ดี ทำให้ได้อย่างที่พูดก็แล้วกัน พรุ่งนี้พบกันที่อาร์ทตอนเจ็ดโมงตรง ห้ามเลตนะ เข้าใจไหม”

นักศึกษาสองคนรีบโค้งคำนับ รวบสัมภาระบนโต๊ะและเดินเร็วๆ ออกจากห้องพักหน้าตึกท่ามกลางการอ้อมยิ้มของแพทย์ประจำบ้านปีสาม

“คุณยิ้มอะไรสิ่งหา” หม่อมราชวงศ์กรกันต์หันไปดูหัวหน้าแพทย์ประจำบ้านปีที่สาม เขามีชื่อว่าสิงหา เป็นคนเรียนเก่ง มีความรับผิดชอบสูงทางภาควิชาเล็งว่าจะชวนมาเป็นอาจารย์ด้วยกัน

“เปล่าครับอาจารย์ ผมแค่ส่งสารน้องปีสี่สองคนนั้น”

“ส่งสารทำไม แค่งี้ให้ทำรายงาน อย่าลืมหิวหามอย่างเราเรียนรู้ได้ก็เพราะค้นคว้า เราถึงต้องหมั่นค้นข้อมูลยังงี้ละ การอัปเดตวิชาการเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้คนไข้ได้รับการรักษาที่ดีที่สุด จริงไหม”

“จริงครับอาจารย์ แต่น้องสองคนนั้นคงไม่ได้ตั้งใจ”

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่นักศึกษาสาวส่วนใหญ่จะแอบชอบหม่อมราชวงศ์กรกันต์ แต่โชคร้ายที่เขามาได้ยินพอดีถึงได้โดนตอกกลับจนหน้าหงาย ไม่เพียงนักศึกษาเท่านั้น ยังรวมถึงพยาบาล ญาติคนไข้ และเจ้าหน้าที่ทุกแผนก เพราะเหตุนี้เองถึงมีข่าวลือว่าเขาไม่ชอบผู้หญิง

“ไม่ว่ายังไงก็ไม่ควรใช้เวลาราวน์มาคุยเรื่องไร้สาระ อย่างนี้อันาคตจะเป็นแพทย์ที่ดีได้ยังไง”

“อย่าโมโหเลยนะครับอาจารย์ น้องยังเด็ก อาจจะยังไม่เข้าใจ”

สิ่งที่หม่อมราชวงศ์กรกันต์ย้ำเสมอก็คือ คนเรียนแพทย์ต้องตั้งใจศึกษาหาความรู้ เพราะเมื่อจบออกไปจะได้ใช้ความรู้นั้นในการรักษาคนไข้ คนเป็นแพทย์ต้องหัดสำรวจมกิริยา ถ้ากรี้ดกร้ำดมากไปจะทำให้คนป่วยและญาติไม่เชื่อถือ

“ไม่เข้าใจก็ต้องรีบสอนเสียให้รู้ตอนนี้”

“ผมทราบบครับ แต่ผมก็เข้าใจว่าทำไมทุกคนถึงอยากรู้ ผมเองก็อยากรู้” สิงหาพูดตรงไปตรงมา

หม่อมราชวงศ์กรกันต์โคลงศีรษะ “ทำไมทุกคนต้องอยากรู้เรื่องผมจะมีแฟนหรือเปล่าด้วยล่ะ หรือว่าเพราะพี่ชายผมหมั้นแล้ว ผมก็เลยต้องหมั้นด้วยหรือไง”

นับตั้งแต่มีข่าวการหมั้นหมายของหม่อมราชวงศ์กนกนัทร คนในวงสังคมก็จับตาดูคุณชายสองหน่อที่เหลือ ลำพังหม่อมราชวงศ์กวิณภาพนั้นไม่เท่าไรเพราะมีแฟนเป็นตัวแทนตนอยู่แล้ว แต่หม่อมราชวงศ์กรกันต์เป็นคนเดียวที่ยังไม่มี เขาทำแต่งงานและไม่เคยสนใจผู้หญิงคนไหน

“เปล่าครับ”

“บอกตามตรงนะสิงหา ผมไม่เคยคิดจะมีแฟน ขึ้นชื่อว่าผู้หญิงก็ดีแต่เป็นภาระ เดียวก็งอนให้เราตามง้อ มีปัญหาจุกจิกสารพัด เสียเวลาดูแลคนไข้เปล่าๆ”

“ผู้หญิงอาจจะไม่ได้แยเสมอไปก็ได้ นะครับ”

“งั้นหรือ ผมคงยังไม่เจอ มันเจอแต่คนที่ปั่นวารีร้อน ว่าเหนือย หาเรื่องนู่นวายนั่นได้หยุด อ้อ...เพิ่มเรื่องนินทาเข้าไปอีกอย่าง”

“ผมยังเชื่อว่าในโลกนี้มีผู้หญิงเก่ง แต่เราอาจจะยังไม่เจอเท่านั้น”

“ผมไม่เห็นด้วย ถึงยังไงผู้หญิงก็สู้ผู้ชายไม่ได้อยู่ดี ไม่เชื่อคุณค่อยดู

ต่อไปก็แล้วกัน”

หลังจากสอนนักศึกษาเสร็จเรียบร้อยแล้ว หม่อมราชวงศ์กรกันต์ก็เดินกลับมาที่ห้องพักอาจารย์ เขาได้รับโทรศัพท์จากอาจารย์หัวหน้าภาควิชาว่ามีธุระสำคัญจะคุยด้วย

“อาจารย์เรียกผมมามีอะไรหรือเปล่าครับ”

แผนกเวชศาสตร์ฉุกเฉินมีแพทย์ประจำอยู่ทั้งหมดหกคน คนแรกคือหัวหน้าภาควิชาซึ่งมีชื่อนายแพทย์สมบุญ ปีนี้ท่านอายุได้ห้าสิบห้าแล้ว อีกห้าปีจะเกษียณ ท่านเป็นผู้ใหญ่ใจดี ทุกคนเคารพนับถือ หม่อมราชวงศ์กรกันต์รักและเคารพท่านมาก นายแพทย์สมบุญเป็นต้นแบบของหมอที่ดีมีคุณธรรม เป็นอาจารย์ที่รักลูกศิษย์ ท่านทุ่มเทให้การสอนเป็นอย่างมาก

“ผมมีข่าวดีจะบอก อาทิตย์หน้าภาคของเราจะได้คนมาช่วยเพิ่มแล้วนะ”

เดือนก่อน อาจารย์ในภาควิชาประสบอุบัติเหตุรถคว่ำพร้อมกันถึงสามคน แพทย์สองคนแขนหัก อีกคนที่เหลือต้องเข้าเฝือกที่ขา ทำให้ต้องหยุดงาน หม่อมราชวงศ์กรกันต์กับนายแพทย์ฉันทร์ต้องทำงานแทนจึงต้องขึ้นเวรวันเว้นวัน นอกจากงานบริการแล้วยังต้องผลิตกันสอนนักศึกษาและแพทย์ประจำบ้านอีกด้วย

“จริงหรือครับ ข่าวดีจริงๆ แล้วหมอที่มาใหม่มาจากที่ไหนหรือครับ”

“เห็นว่าจบบอร์ดจากต่างประเทศ และเชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมด้วย โพรเฟสเซอร์ที่หนุ่มส่งจดหมายหาผมโดยตรงเลยว่าคนนี้มีมือดีมาก”

ที่โรงเรียนแพทย์แห่งนี้ร่วมมือกับโรงเรียนแพทย์ที่ต่างประเทศ นอกจากการส่งแพทย์ไปเรียนต่อเฉพาะทางแล้ว ยังมีการร่วมมือด้านวิชาการและงานวิจัยด้วย อย่างหม่อมราชวงศ์กรกันต์เองก็เคยผ่านการเรียนที่ประเทศสหรัฐอเมริกามาก่อน และเขาเลือกกลับมาใช้ทุนที่ขอไป

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย เรากำลังต้องการคน ช่วงนี้ผู้ป่วยอุบัติเหตุเยอะ

มาก อีกอย่างเดนต์คัลยกรรมก็งานยุ่งกันมาก อาจารย์พอทราบใหม่ครับ ว่าหมอที่มาใหม่เป็นใคร”

ปกติแพทย์ที่รับมาใหม่ล้วนแต่ต้องผ่านการสัมภาษณ์จากหัวหน้าแผนกเพื่อให้ได้คนดีและตั้งใจทำงาน อีกทั้งเพื่อความกลมเกลียวของแผนก

“รู้สิ แต่ขออุบไว้ก่อน ผมอยากให้คุณประหลาดใจ”

รอยยิ้มอย่างมีเลศนัยทำให้หม่อมราชวงศ์กรกันต์อดสงสัยไม่ได้ ปกติหัวหน้าภาควิชามักจะพูดจาตรงไปตรงมา ไม่เคยมีความลับมาก่อน

“แสดงว่าผมรู้จักหรือครับ”

“รู้สิ คุณกับหมอคนนี้รู้จักกันแน่นอน อาจจะถูกันเคยกันดีเสียด้วย”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์เรียนจบแพทย์ที่เมืองไทย แต่ขอทุนไปเรียนต่างประเทศโดยขอตำแหน่งอาจารย์ เมื่อจบกลับมาก็มารับราชการต่อ ตอนที่ได้ไปเรียนก็ได้มีโอกาสเจอแพทย์ไทยที่ไปเรียนต่อหลายคนจากหลายๆ มหาวิทยาลัย เนื่องจากเป็นคนเรียนเก่งและเป็นที่ชื่นชมของอาจารย์ แพทย์ส่วนใหญ่จึงรู้จักหม่อมราชวงศ์กรกันต์เป็นอย่างดี

“แสดงว่าหมอคนนี้เคยเรียนที่อยู่เดียวกับผมหรือครับ”

“อย่าเพิ่งเดาเลย ถ้าขึ้นผมแปลมออกไป รับรองคุณรู้แน่”

“ดูท่าทางอาจารย์ตื่นเต้นนะครับที่ได้หมอคนนี้มีมาร่วมงาน”

“แน่นอนสิ เพราะเป็นลูกศิษย์ผมเอง ไม่ได้เจอกันนานแล้ว อยากจะรู้ว่าฝีมือพัฒนาไปมากสักแค่ไหน”

“อาจารย์หมายความว่าหมอคณีนีจบแพทย์ที่มหาวิทยาลัยของเราหรือครับ”

“ใช่...อดใจรออีกนิด อีกไม่นานคุณก็จะได้เจอ ถึงตอนนั้นคุณค่อยถามเอาเองแล้วกัน”

๑

หมอมใหม่โบนเชม่น

สองหนุ่มเพิ่งได้กินอาหารมื้อแรกของวันตอนสี่โมงเย็น เป็นเรื่องปกติสำหรับแพทย์ประจำห้องฉุกเฉินซึ่งมักไม่มีเวลาพักเที่ยง อีอาร์คือแผนกหนึ่งในโรงพยาบาลที่ไม่มีเวลาปิด เช่นเดียวกับห้องคลอดที่ต้องเปิดรับผู้ป่วยตลอดเวลา นั่นก็เพราะไม่มีใครรู้ว่าจะมีคนเจ็บมาที่ห้องฉุกเฉินตอนกี่โมง และมาพร้อมกันกี่คน ทีมแพทย์จึงสแตนด์บายตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

หลังจากหน้าที่ประจำคือราวन्दคนไข้และสอนนักศึกษา หม่อมราชวงศ์กรกันต์ก็ชวนแพทย์รุ่นน้องแผนกเดียวกันมานั่งที่โรงอาหาร โชคดีที่ภายในโรงพยาบาลยังมีอาหารขายอยู่ และหลังห้าโมงเย็นร้านรวงหน้าโรงพยาบาลจะเปิดกันเป็นจำนวนมาก พ่อค้าแม่ค้าต่างรู้ว่ามืทั้งหมอมพยาบาล และคนไข้ที่ชอบออกไปรับประทานอาหารยามดึก พอหลังเที่ยงคืนก็ยังมีร้านสะดวกซื้อ

หม่อมราชวงศ์กรกันต์เลือกสั่งอาหารง่าย ๆ คือ กะเพราหมูไข่ดาว ส่วนภัทรรสังข์ข้าวผัด สองหนุ่มมีน้ำดื่มคนละขวด ต่างนั่งคุยกัน นับตั้งแต่เพื่อนร่วมงานในภาควิชาอีกสามคนลาป่วย สองหนุ่มก็มึนงหนักขึ้นกว่าเดิม

เท่าตัว

“คุณชายบอกว่าจะมีหมอมานใหม่หรือครับ”

“ใช่ อาจารย์สมบุญเพิ่งเรียกฉันไปคุย บอกว่ารออีกหนึ่งอาทิตย์”

“ดีจัง เราสองคนแทบจะควบเวรกันอยู่แล้ว”

นอกจากเวรห้องฉุกเฉิน อาจารย์หมอยังต้องอยู่เวรรับปรึกษา อีกทั้งยังมีเวรที่โอพีดีนอกเวลาสลับหมุนเวียนกันไป พอขาดสมาชิกสามคนก็เท่ากับว่าต้องอยู่เวรวันเว้นวันซึ่งหนักมาก มีบ้างที่อาจารย์หัวหน้าภาควิชามาช่วยอยู่เวร แต่ก็ไม่บ่อยนักเพราะท่านต้องทำงานบริหาร

“ฉันก็ว่าดี”

“ทำไมคุณชายถึงดูไม่ค่อยดีใจเลยล่ะครับ มีคนมาช่วยก็เท่ากับว่างงานของเราจะได้เบาลงนะครับ”

“ก็อาจารย์สมบุญไม่เคยยอมบอกว่าหมอคนใหม่เป็นใครนะสิ เอาแต่อมยิ้ม ทำให้ฉันชักสงสัยจริงใจยังงี้ก็ไม่รู้”

“คุณชายคิดว่าอาจารย์ใหม่เป็นผู้หญิงหรือครับ” ธนภัทรเริ่มเดาเพราะทำงานด้วยกัน เขาจึงรู้จักนิสัยของหม่อมราชวงศ์กรกันดีเป็นอย่างดี

“ขอให้ไม่ใช่ที่เถอะ ขอให้กลางสังขรณ์ของฉันผิด”

เมื่อปีที่แล้วที่ภาควิชาเคยมีอาจารย์ผู้หญิง แต่ต่อมาลาออกไป ช่วงที่ทำงานมีปัญหาค่อนข้างมาก อาจเพราะนิสัยส่วนตัวที่ไม่สู้งานก็ไม่ได้

“ถึงเป็นผู้หญิงจริง แต่คราวนี้อาจจะไม่เหมือนเดิมก็ได้ล่ะครับ”

ธนภัทรเป็นแพทย์รุ่นน้อง เขาเป็นหมอมุ่มนุ่มน้ำตาดี เป็นที่ชื่นชอบของทุกคน เรียนจบจากสาขาเดียวกันกับหม่อมราชวงศ์กรกันดี ทั้งคู่สนิทสนมกันมากเพราะต้องทำงานร่วมกัน อีกทั้งยังมีนิสัยคล้ายกัน

“นายไม่รู้สิว่ามันน่าเบื่อหรือหูกหรือ สู้ประกาศไปเลยว่าอยากได้ผู้ชาย เรื่องจะได้จบๆ”

“ผมชักเริ่มเชื่อแล้วว่าคุณชายไม่ชอบหมอผู้หญิง”

“ไม่ใช่ไม่ชอบนะ แต่ไม่ประทับใจ ฉันไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนสู้งาน

ทำได้ทุกอย่างเหมือนผู้ชายเลย สุดท้ายแล้วผู้หญิงก็มีชื่อเสียงเปรียวทาง
 สรีระอยู่ดี ไหนจะร่างกายอ่อนแอ แแรงก็ไม่ค่อยมี พอถูกดูเข้าหน่อยก็
 เครียด ร้องไห้ ไม่ไหวเลย แล้วแม่เจ้าประคุณคิดจะลาออกก็ออกไปเฉยๆ
 เสียอย่างนั้น ไม่ให้เวลาเราเตรียมตัวเลย”

“มาเป็นชุดเลย ผมยอมแล้ว”

“ดูอย่างเอมีลี”

อาจารย์คนเก่ามีชื่อว่าเอมีกา เป็นคนไม่สู้งาน หล่อนมักจะหาเรื่องขอ
 แลกแถม ครั้นพออยู่เวรก็ไม่มาอยู่ประจำห้องฉุกเฉิน บางครั้งตามตัวไม่ได้
 เพราะปิดโทรทัศน์ที่มีมือถือ ร้อนถึงหม่อมราชวงศ์กรกันต์กับภรรยาออกมาอยู่
 แทน ครั้นพอถูกหัวหน้าภาควิชาเรียกไปตำหนิก็บิบน้ำตาร้องไห้ ทำให้
 ทุกคนเอือมระอา ปลายปีทีไรหล่อนมาขอลาออกและไปทำคลินิกผิวหนัง
 โดยอ้างว่างานสบายกว่า

“เอมีนั้นมันขี้ขลาดวันครับ ผมว่าเธอไม่อดทนตั้งแต่เรียนแล้ว ผมอยู่
 กลุ่มเดียวกับเธอตั้งแต่สมัยขึ้นนอร์ด อู้งานแต่ไหนแต่ไร อาจารย์ก็ไม่อยาก
 ให้ผ่าน แต่เธอก็สอบได้มาเรื่อยๆ ไม่รู้คิดยังไงถึงได้ไปเรียนเป็นหมอ
 เวชศาสตร์ฉุกเฉิน ดูไม่เข้ากันเลย”

หมอมแผนกอีอาร์ต้องอดทนและกินง่ายอยู่ง่ายเพื่อเตรียมพร้อมหาก
 เกิดเหตุฉุกเฉินอยู่เสมอ อีกทั้งยังต้องฝึกแก้ปัญหาคับไวน หม่อมราชวงศ์
 กรกันต์เลือกเรียนสาขานี้เพราะคิดว่าเป็นงานที่ทำหาย ต้องฝึกตัวเองให้
 ข้างสังเกตุ ควบคุมสถานการณ์ได้ดี

“ถ้าไม่ชอบงานหนักก็ไม่ควรเรียนแต่แรก ก็อย่างนี้ละ ผู้หญิงมักจะ
 ตัดสินใจไม่เด็ดขาด”

ภรรยาอมยิ้ม ไม่เถียงต่อ ทุกคนในคณะต่างรู้ว่าหม่อมราชวงศ์
 กรกันต์มีอคติกับผู้หญิงจนหลายครั้งคนเอาไปลือว่าเขาเป็นชายรักชาย แต่
 พอทำงานด้วยกันถึงได้รู้ว่าไม่ใช่

“นายเอาแต่ยิ้ม แสดงว่าไม่เห็นด้วยละสิ ฉันทิ้มไป นายมันเป็นขวัญใจ

สาว ๆ นี้”

นายแพทย์ถนัดกรเป็นหนุ่มเนื้อหอมในแผนก เนื่องจากนิสัยสุภาพเรียบร้อย สำหรับลูกศิษย์แล้ว เขาเป็นอาจารย์ที่ใจดี ไม่ค่อยดูว่า กับเพื่อนร่วมงานก็มีความเป็นมิตร ดังนั้นทุกวันพอเข้ามาที่ออร์จึงมีพยาบาลนำขนมเนยมาให้เป็นประจำ

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ”

“ทำไมจนปานนี้แล้วยังไม่มีแฟนอีกล่ะ เห็นมีคนมาส่งขนมทุกวัน”

“ผมยังรอคนที่ใช่อยู่ครับคุณชาย”

“เอาเถอะ เรื่องแบบนี้หาจิตตัง ส่วนฉันไม่เอาด้วยหรอก”

“ที่บ้านคุณชายไม่กอดต้นบ้างหรือครับเรื่องมีแฟน”

หลังจากพี่ชายหันหน้าไป มารดาก็พุ่งเข้ามาหาเขากับหม่อมราชวงศ์กนิษฐา ลำพองน้องชายคนเล็กนั้นไม่เท่าไรเพราะมีแฟนเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว แต่เขาก็เลือกที่จะทำเป็นทองไม่รู้ร้อน เขายังไม่คิดหาห้วงผูกคอค แ่่งานที่รับผิดชอบและต้องอยู่เวรวันเว้นวันก็หนักหนามากแล้ว

“กอดต้นแล้วไง ถึงยังงั้นก็ยังอยากอยู่เป็นโสด แค่งานในแต่ละวันก็เหนื่อยจะแย่ จะเอาเวลาไหนไปดูแลผู้หญิง”

นายแพทย์ถนัดกรหัวเราะ ไม่อยากเถียงอะไรอีก

“ยิ้มแบบนี้อีกแล้ว แสดงว่านายไม่เห็นด้วยหรือ”

“เฉพาะเรื่องแฟนครับคุณชาย แต่เรื่องหมอที่มาใหม่ ผมก็ยังเชื่อว่าเราอาจได้คนดีๆ มาร่วมงาน”

“พนันกันใหม่ล่ะ ฉันว่าหมอที่มาใหม่ต้องไม่เวิร์ก”

“น่าสนใจ ว่าแต่คุณชายหมอจะเลี้ยงอะไรหรือครับ ผมจะได้ล้างท้องรอ”

“ซาบู่ในซอຍหน้าโรงพยาบาลเป็นไง แต่ถ้านายแพ้ หมอใหม่ไม่โอเค และซิงลาออกไปก่อนครบเดือน นายต้องเลี้ยงกาแฟฉันสักแก้ว”

“แค่กาแฟเองหรือครับ แสดงว่าคุณชายหมอมั่นใจมากๆ ว่าหมอใหม่

ต้องไม่ดีแน่”

“ไม่รู้สิ คงเป็นกลางสิ่งหนึ่งมั้ง ฉันว่าคนมาใหม่คงอยู่ได้ไม่นาน ไม่เชื่อ นายคอยดูก็แล้วกัน”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มไม่ไปที่ทำงานตั้งแต่เช้าตรู่เหมือนเคย เช้านี้เขาไม่ต้องพานักศึกษาราวนด์เพราะเป็นเวรของธวัช แต่พอไปถึงห้องฉุกเฉิน กลับพบว่าเจ้าหน้าที่กำลังวุ่นวายเนื่องจากมีอุบัติเหตุรถเมล์พลิกคว่ำ มีคนบาดเจ็บถูกส่งมาที่โรงพยาบาลพร้อมกันจำนวนมาก ภายในห้อง เจ้าหน้าที่ทุกคนระดมกำลังกันรักษาและคัดแยกกลุ่มผู้บาดเจ็บ ซึ่งวิธีการคัดแยกนั้น นักศึกษาแพทย์รวมถึงแพทย์ประจำบ้านผู้ปฏิบัติงานจะต้องท่องจนขึ้นใจ

คำว่าอุบัติเหตุหมู่หมายถึงมีผู้บาดเจ็บเป็นจำนวนมาก เหตุผลที่ต้องคัดแยกก็เพื่อให้รู้ว่ากลุ่มไหนต้องได้รับการดูแลอย่างด่วนที่สุดและกลุ่มไหนรอได้ เพื่อให้การรักษาทั่วถึง เมื่อหม่อมราชวงศ์กรกันต์ผลึกประตูเข้าไป ก็เห็นคนเจ็บนอนเรียงราย หลายรายร้องโอดโอย ปลายเตียงติดกระดาษสีต่างๆ เพื่อแบ่งประเภทของผู้ป่วย

ป้ายสีแดงหมายถึงผู้ป่วยที่มีอาการหนักมาก ต้องได้รับการรักษาทันที เช่น ผู้ป่วยหยุดหายใจ หัวใจหยุดเต้น ในอีอาร์แห่งนี้จะถูกส่งเข้าไปในห้องแยก เมื่อไฟแดงเปิดหมายถึงกำลังรักษา ป้ายสีเหลืองหมายถึงผู้ป่วยรอได้ ส่วนป้ายสีเขียวหมายถึงผู้ป่วยที่มีอาการบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย

เขาเห็นแพทย์ประจำบ้านส่วนหนึ่งกำลังดูแลคนป่วยที่ติดป้ายสีเหลือง ขณะที่ด้านในห้องแยกมีเสียงเอะอะโวยวาย เมื่อหม่อมราชวงศ์กรกันต์ผลึกประตูเข้าไปก็พบว่าพยาบาลและใครอีกคนกำลังสลักกันปัมหัวใจอยู่ เส้นกราฟที่เป็นเส้นกระเพื่อมตามแรงปัมบ่งบอกว่าหัวใจยังไม่กลับมาเต้น

“เตรียมเครื่องช็อกไฟฟ้า”

คุณชายหนุ่มเหลือบเห็นพยาบาลกำลังฉีดยาเข้าเส้นเลือด ซึ่งน่าจะเป็นยากระตุ้นให้หัวใจกลับมาเต้นอีกครั้ง เขาเห็นใครคนหนึ่งซึ่งสวมเสื้อ

กาวนั้นเพื่อป้องกันเลือด สวมหมวกและผ้าปิดปาก กระโดดลงมาจากเตียง เพื่อปรับเครื่องกระตุ้นหัวใจด้วยไฟฟ้า เจ้าหน้าที่ทุกคนเตรียมพร้อมพยาบาลหาเจลลงบนแผ่นโลหะส่งให้

“ระวัง ทุกคนเคลียร์”

พลี้นสัญญาณทุกคนก็ถอยห่างจากเตียงเพื่อป้องกันอันตรายจากไฟฟ้า กระแสไฟที่แล่นจากขั้วทำให้ร่างคนป่วยกระตุ้น หม่อมราชวงศ์กรกันต์เห็นว่าคนป่วยรายนี้ยิ่งหน่อมมาก อายุน่าจะประมาณไม่เกินยี่สิบ มีบาดแผลตรงศีรษะ อาจได้รับการกระทบกระเทือนที่สมองส่งผลให้หัวใจหยุดเต้น

เขาค้นไปมองคลื่นไฟฟ้าหัวใจและพบว่ามีการตอบสนองโดยมีคลื่นหัวใจขึ้นมา แต่แล้วจู่ๆ ก็กลับไปเหมือนเดิม คนคุมการปั๊มหัวใจร้องสั่ง

“ปั๊มต่อ เตรียมช็อกไฟฟ้าอีกรอบ”

แพทย์อ่านเส้นกราฟแล้วหันไปปรับเพิ่มพลังของไฟฟ้าให้มากขึ้น ทุกๆ อย่างกำลังวิกฤติ ความสำเร็จของการปั๊มหัวใจคนป่วยอยู่ที่ประสบการณ์ของผู้ช่วยกู้ชีพ

เขาไม่แน่ใจว่าคนที่ควบคุมเป็นใคร แต่เดาว่าน่าจะเป็นอาจารย์ของฝั่งศัลยกรรม สังเกตจากบุคลิกและท่าทางทะมัดทะแมง เขาเห็นว่าอาจารย์คนนั้นรูปร่างเล็ก ผมที่ซอยสั้นอีกทั้งยังสวมเสื้อคลุมกันเลือดทำให้ไม่แน่ใจว่าเป็นหญิงหรือชาย เสียงคำสั่งอู้อี้เพราะเจ้าตัวพุดผ่านผ้าปิดปาก แต่เพราะอยู่ในสภาวะคับขันจึงไม่มีเวลาถาม

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ส่งสัญญาณเพื่อเป็นคนขึ้นไปช่วยปั๊มแทน เขาหวดหัวใจคนเจ็บตามหลักการที่เรียนมา ขณะที่เหลือบดู พบว่าเครื่องกระตุ้นหัวใจด้วยไฟฟ้าพร้อมแล้ว

“เอาละ หยุด ทุกคนเคลียร์”

แพทย์คนเดิมวางขั้วไฟฟ้าตรงหน้าอกของคนเจ็บตามตำแหน่งที่เรียนมา เมื่อทุกคนปล่อยมือจากคนป่วยก็กดปุ่มเพื่อส่งกระแสไฟฟ้าทันที คราวนี้

หัวใจกลับมาเต้น และเต้นด้วยอัตราปกติ

“คุณพยาบาลช่วยวัดความดันด้วย”

ความดันเริ่มปรากฏบนหน้าจอ แพทย์คนเดิมจึงสั่งยาซึ่งช่วยเรื่องการเพิ่มความดันและกระตุ้นหัวใจ

“ทีมนิวโรลॉยีที่ให้ตามมาถึงหรือยัง คนป่วยต้องผ่าตัดเปิดสมองโดยด่วนที่สุด”

“มีแต่เรสซิเดนต์สามคะคุณหมอ” พยาบาลห้องฉุกเฉินรายงานสภาพที่อยู่เวรวันนี้ยังไม่ถึง กำลังคอนเฟอเรนซ์^๒กันอยู่ คุณหมอมองเอายังไงดีคะ”

“ไม่เป็นไร ขอแค่เรสซิเดนต์สามมาก็พอ ตามวิสัญญีแพทย์มาด้วย เตรียมทุกอย่างให้พร้อม หมอมองจะเข้าผ่าตัดเอง”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ขมวดคิ้ว เขารู้สึกคุ้นหน้าคนตรงหน้าเหลือเกิน แม้จะมีผ้าปิดปากปิดอยู่ ชายหนุ่มเพิ่งเห็นชัดว่าคนกุมการบีบหัวใจเป็นผู้หญิง เขาเดาว่าน่าจะเป็นอาจารย์ฝั่งศัลยกรรม สังเกตจากชื่อที่พยาบาลเรียก อีกทั้งยังเรื่องของยาและการกระตุ้นหัวใจ แสดงว่าน่าจะเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญพอสมควร แต่เนื่องจากตอนนี้ทุกอย่างกำลังเร่งรีบ ถึงแม้รายนี้บีบหัวใจขึ้นแล้ว แต่เขาก็ยังมีผู้ป่วยอีกมากด้านนอกที่ต้องดูแล

“แต่คุณหมอฟังมาวันนี้เองนะคะ”

“มีระเบียบกำหนดไว้หรือคุณพยาบาล ตอนนี้สิ่งสำคัญคือช่วยชีวิตคนป่วย เซตผ่าตัดด่วนที่สุด อากาการคนป่วยรอไม่ได้ มีอะไรฉันรับผิดชอบเอง”

นายแพทย์หนุ่มมองความวุ่นวายตรงหน้า พยาบาลอีกคนผลัดประตูเข้ามาเรียก

^๒ Conference หมายถึง การนำเคสของผู้ป่วยและประวัติการรักษาเข้าที่ประชุมเพื่อหาแนวทางการรักษา โดยอาจมีแพทย์หลายสาขาเข้าประชุมร่วมกัน

“คุณชายหมอยู่ในนี้หรือเปล่านั้น ข้างนอกมีคนใช้ช็อกคะ สงสัยว่าจะมีเลือดออกในช่องท้อง ข้างนอกมีแต่เอกซ์เทิร์น เพราะที่เหลือกำลังดูคนใช้คนอื่นอยู่คะ ช่วยหน่อยได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มได้สติในวินาทีนั้น เขายกมือขึ้นขานรับ “อยู่ครับ ผมจะออกไปเดี๋ยวนี้”

หมอกคนเดิมตัวต้วตามามองราวกับตกใจเมื่อได้ยินเสียงขานรับ นำแปลกที่เขารู้สึกเหมือนเคยพบผ่ายนั้นมาก่อนแต่ที่ไหนไม่รู้ ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทำให้หม่อมราชวงศ์หนุ่มไม่มีเวลาคิดเรื่องอื่นอีก เขาสลัดความรู้สึกทุกอย่างออกและเดินตามพยาบาลไปอย่างเร่งรีบ ทิ้งให้ใครอีกคนมองตาม

กว่าหม่อมราชวงศ์หนุ่มจะช่วยกับทีมแพทย์ดูแลคนป่วยจนครบก็ผ่านไปถึงหกชั่วโมง ฉันทราบตามมาสพบในอีกสิบห้า นาที ทุกคนยุ่งมาก เพราะต้องดูแลคนป่วยที่ละลายจนหมด รายไหนที่อาการดีก็ส่งให้พยาบาลนำไปรับยาและให้กลับบ้านเพื่อเคลียร์พื้นที่ ส่วนรายไหนต้องเย็บแผลก็ส่งให้นักศึกษาแพทย์แต่ละชั้นปีเย็บแผลเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ให้เหมาะกับแต่ละคน รายที่ต้องผ่าตัดอย่างรายที่หม่อมราชวงศ์กรกันต์ถูกตามตัวมาดู แพทย์ประจำบ้านก็รับไปดูแลเพื่อนำไปผ่าตัด จากการตรวจเบื้องต้นคาดว่าลำไส้น่าจะทะลุ อันเป็นผลจากเหล็กหน้าต่างรถพุ่งเข้ากระแทก

เมื่อความวุ่นวายทั้งหมดยุติลง เขาถึงกับทิ้งตัวลงบนเก้าอี้อย่างหมดแรง ห้องฉุกเฉินที่เมื่อครู่นี้มีแต่ความวุ่นวาย บัดนี้โล่งขึ้น คนใช้ที่ยังนอนอยู่ล้วนแต่เป็นคนที่อาการไม่หนักและรอการส่งกลับบ้าน ทุกคนในที่มต่างเห็นดีเห็นอยู่แต่ก็เป็นความเห็น้อยที่แฝงความสุข

หลายครั้งที่หม่อมราชวงศ์กรกันต์ถามตัวเองว่าเพราะอะไรถึงเลือกเรียนแพทย์สาขานี้ คำตอบที่ผุดขึ้นก็คือ เพราะเขาอยากมีโอกาสช่วยชีวิตคน ความตั้งใจแรกตอนที่สอบเข้าคณะแพทย์ได้คือ อยากอุทิศชีวิตเพื่อช่วยคนป่วย แต่เนื่องจากแพทย์มีหลายสาขา เขาจึงอยู่ระหว่างการตัดสินใจ

ว่าจะเรียนต่อเฉพาะทางสาขาไหนดี แต่แล้วฟ้าก็ส่งคำตอบมาให้ในวันหนึ่ง ชายหนุ่มจำช่วงเวลาที่เขาได้ขึ้นอีอาร์เป็นครั้งแรกได้ดี เขาประทับใจอาจารย์ท่านหนึ่งซึ่งต่อมาได้ขึ้นเป็นหัวหน้าภาควิชา

อาจารย์สมบุญเป็นต้นแบบของหมอที่ทุ่มเทเพื่อคนไข้อย่างแท้จริง ท่านแทบไม่มีเวลากลับบ้าน แม้ตอนนี้จะขึ้นเป็นผู้บริหารแล้วแต่ก็ยังแบ่งเวลามาดูแลลูกน้องและแพทย์ประจำบ้านอย่างสม่ำเสมอ หม่อมราชวงศ์กรกันต์จำได้ว่าตนได้เห็นการเจาะคอคนไข้เจาะแบบจุกเงินเป็นครั้งแรกก็เพราะอาจารย์สมบุญ คนป่วยที่อยู่ในเ็น้อมมีอัมพฤกษ์กลับรอดชีวิตเพราะการตัดสินใจอย่างฉับไวของแพทย์ผู้ดูแล ภาพความทรมานทรมายของคนที่หายใจไม่ได้ แต่ต่อมามีลมถูกส่งเข้าไปในปอดจนหายใจโล่งขึ้น แม้ว่าหลังจากนั้นยังต้องรับการรักษาต่อไปอีก แต่นั่นเปรียบเสมือนสิ่งที่ชี้ทางให้เขาดังนั้นเมื่อเรียนจบหม่อมราชวงศ์กรกันต์จึงมุ่งมั่นที่จะเรียนต่อแผนกเวชศาสตร์จุกเงิน แม้งานจะหนักแต่เขาก็ภูมิใจที่ได้ช่วยชีวิต

อีอาร์ถือเป็นด่านหน้าของทุกโรงพยาบาล หมออีอาร์ต้องช่างสังเกต ตัดสินใจฉับไว มีไหวพริบ หากเปรียบเทียบกันแล้ว หมอเวชศาสตร์จุกเงินก็คงเหมือนจอมยุทธ์ที่ต้องมีการประลองกำลังตลอดเวลา ใครที่ฉับไวและตัดสินใจได้ดีก็จะช่วยเหลือคนเจ็บได้ทันท่วงทีเช่นกัน

พยาบาลสาวน่าน้ำหวานมาเลิฟให้ทีมแพทย์ที่ทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย หนักทรยศเต็มรวดเดียวหมด ทุกคนอยู่ในสภาวะผ่อนคลาย ต่างคุยกันเฮฮา พวกเขาได้ยื่นพยาบาลพูดถึงหมออีกคนซึ่งมาห้องจุกเงินช้ากว่าใครเพื่อน จึงหันมาถาม

“คุณชายได้เจอหมอใหม่แล้วหรือยังครับ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ลืมเรื่องหมอคนใหม่ไปถนัดใจ เขามัวแต่ยุ่งกับอุบัติเหตุ เพิ่งนึกได้ว่าอาจารย์บอกว่าจะมาวันนี้

“เออ...ยังไม่เจอเลย สงสัยยังไม่มาั้ง”

“ใครว่า วันนี้คุณหมอใหม่ของเราผ่าตัดไปสองเคสแล้วนะครับ ได้ยิน

ว่าฝีมือเก่งสุดยอดไปแล้ว”

คุณชายแห่งวังสุกุลขมวดคิ้ว เขามั่นใจว่ายังไม่เจอหมอกันใหม่แน่ๆ ตั้งแต่เช้าเขาต้องตรวจคนไข้ทุกคนในห้องฉุกเฉินจนครบทั้งหมดที่ส่งเข้ามา แต่ยังไม่เห็นหมอแปลกหน้าเข้ามาทำงานเลยแม้แต่คนเดียว

“นี่เขามาอืดแล้วหรือ แล้วไหนไปเข้าห้องผ่าตัดได้”

“เห็นว่าสภาพนิวโรศัลย์มาไม่ทัน คุณหมอใหม่เลยคุมเรสซิเดนต์ เปิดกะโหลกรอแล้วก็ช่วยต่อจนเสร็จเคส แล้วตอนที่ศัลยกรรมเอาคนเจ็บอีกคนไปเปิดช่องท้อง น้องหมอกที่เข้าช่วยก็เกิดเป็นลมเสียอีก คุณหมอใหม่ของเราก็เลยโซลอสองเคสติด”

“เก่งขนาดนั้นเชียว”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ทำหน้าที่หน้าเบ้ ปกติแพทย์ที่เรียนศัลยกรรมมักจะถนัดแต่การผ่าตัดในช่องท้อง แต่การผ่าตัดสมองนั้นต้องใช้ความเชี่ยวชาญมากขึ้นไปอีก อย่างในเมืองไทยนอกจากเรียนต่อสามปีแล้ว ยังต้องเรียนต่อเฉพาะทางอีก หมอศัลยกรรมสมองหรือที่เรียกว่านิวโรศัลย์ (Neurosurgery) ถือว่าเก่งมาก เพราะต้องนั่ง ตัดสินใจเฉียบขาด เป็นการผ่าตัดที่ต้องอาศัยความรู้ความชำนาญ มีความเครียดสูง เพราะทุกจุดในสมองจะผิดพลาดไม่ได้

“แค่ช่วยผ่าตัดจะไปยากอะไร”

“อื้อย ไม่ใช่เลยครับคุณชาย หมอกันใหม่คุมผ่าเองเลย เห็นว่าฝีมือดีมาก เนี่ย بسุดๆ”

แพทย์ที่ผ่าตัดนั้นต้องถือว่ามีพรสวรรค์ มือต้องคล่อง หน้าหนักมือดี รู้จักการทำงานหนักและเบาให้พอเหมาะกับเนื้อเยื่อชนิดนั้นๆ

“เก่งอย่างนั้นเชียว”

“ไม่ใช่แค่เก่งอย่างเดียวนะครับ ได้ยินว่าสวยมากๆ ขนาดเรสซิเดนต์สามของเรายังชมเปาะ ตอนมาถึงเมื่อเช้าเดินเข้ามาคนยังคิดว่าเป็นดารา”

สมัยก่อนแพทย์ที่เรียนศัลยกรรมส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย แม้ว่าตอนนี้

สัดส่วนของผู้หญิงที่เรียนแพทย์จะมากขึ้นก็ตาม แต่จำนวนแพทย์ที่มาเรียนด้านผ่าตัดก็ยิ่งน้อยอยู่ดี ส่วนใหญ่เลือกเรียนสายไมเนอร์ ได้แก่ ตา หู คอ จมูก ผิวหนัง หรือสายหลักที่เหมาะสมกับผู้หญิง เช่น สูติศาสตร์ กุมารแพทย์ มากกว่าศัลยแพทย์ซึ่งเป็นงานที่หนักไม่ได้พักผ่อน อีกทั้งยังมีความเครียดสูง เมื่อคิดจะมีครอบครัวก็ค่อนข้างลำบากเพราะต้องทุ่มเทกับงาน

“เวอร์ไปมั้ง”

“ไม่เวอร์หรอกครับคุณชาย นู่นไง เดินมานู่นแล้ว”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์หันไป เขาถึงกับอึ้งเมื่อเห็นหมอมือที่ทุกคนกล่าวถึง สมองเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถามว่าเพราะอะไรผู้หญิงตรงหน้าถึงได้กลายเป็นอาจารย์คนใหม่ของภาควิชาได้ เขานึกถึงสิ่งที่อาจารย์สมบุญบอก

‘รู้สิ...คุณกับหมอมคนนี้รู้จักกันแน่นอน อาจเคยคุ้นเคยกันดีเสียด้วย’

หม่อมราชวงศ์กรกันต์หน้าตึง เขารู้จักผู้หญิงตรงหน้าเป็นอย่างดี ร่างเพรียวตอมนั้นผอมกว่าสมัยเรียนเล็กน้อย แขนเรียวยาวแข็งแรงมีมัดกล้ามเนื้ออย่าง แต่พองามอย่างคนออกกำลังกาย ผมที่เคยยาวสลวยบัดนี้ถูกหั่นจนสั้นกุด ชูตที่สวมก็เป็นเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสีด้าทะมัดทะแมง

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ไม่รู้จะนิยามหล่ออย่างไรดี จากเดิมนั้นหล่อคือดาวคณะ แต่ตอนนี้คงเหมาะกับคำว่าสาวหล่อมากกว่า ใบหน้ารูปไข่งามพิศ จมูกโด่งปลายเชิดบ่งถึงความมั่นใจในตัวเองอย่างสุดขีด คนตรงหน้าจะเป็นใครไปไม่ได้เลยนอกจากคู่แข่งตลอดกาลอย่างอมิตตา

“สวัสดีครับคุณหมอ มาวันแรกก็หนักเลยนะครับ ผม...ณัทรครับ เรียกว่าภัทรก็ได้”

ณัทรยื่นมือไปหมายสัมผัส แพทย์หญิงคนใหม่พยักหน้าน้อยๆ พร้อมกับยื่นมือมาตรงหน้า

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ดิฉันชื่ออมิตตาค่ะ เรียกเตยก็ได้ นี่ถือเป็นการต้อนรับที่อบอุ่นมากเลยนะค่ะ มาวันแรกก็เรียกเหงื่อกันเลย”

“หมดแรงข้าวต้มต่างหากครับ ผมถึงกับขาลาก แต่คุณหมอมองมาก นะครับ ดูท่าทางไม่เหนื่อยเลย” ภัทรวรชวนคุย

ใบหน้าของอมิตตาไม่ได้แฝงความอิดโรยเลยสักนิด นัยน์ตาสดใส เปี่ยมพลัง ใบหน้าแดงระเรื่อด้วยเลือดฝาดของวัยสาว...หม่อมราชวงศ์ กรกันต์กวาดมองใบหน้านั้น แม่หล่อนจะแต่งหน้าอ่อนๆ แต่ก็ยังมองออก ว่าสวย เพราะเหตุนี้เองบรรดาแพทย์ประจำบ้านถึงคิดว่าเป็นดารา

“คะ สมัยอยู่ต่างประเทศฉันเคยเจอหนักกว่านี้คะ อุบัติเหตุรถไฟ ตกราง ตีกล่อม คนไข้เป็นร้อยคน งานหนักมาก แต่เราก็ผ่านมันมาได้”

“มิน่า คุณหมอมองถึงได้ดูไม่ตื่นเต้นเลย เอาไว้วันหลังช่วยเล่าประสบการณ์สนุกๆ ที่เมืองนอกให้ผมฟังบ้างนะครับ”

“ด้วยความยินดีคะ ไหนๆ เราก็เป็นเพื่อนร่วมงานกันแล้ว จริงไหมคะ”

หล่อนหันมาทางหม่อมราชวงศ์กรกันต์และสงี่ยม รอยยิ้มที่เปรียบเสมือนการทำหายกลายๆ คนที่มีอคติเป็นทุนเดิมถึงกับหน้าบึ้ง

“จะไม่พูดอะไรหน่อยหรือคะคุณชายกันต์ หรือว่าเหนื่อยจนพูดไม่ออกแล้ว”

คำพูดนั้นบ่งชี้ว่าอมิตตาจำเขาได้...ไม่แปลกหรอก ในเมื่อเขากับหล่อนเคยเป็นคู่แข่งตั้งแต่สมัยปีหนึ่ง หลังจากนั้นก็ปะทะคารมมาเรื่อยๆ เขาไม่แน่ใจว่าต้นเหตุของความขัดแย้งเริ่มต้นขึ้นเมื่อไร อาจเป็นช่วงลงสมัครประธานชั้นปีที่หนึ่ง

ตอนนั้นหม่อมราชวงศ์กรกันต์เอาชนะอมิตตาได้ขาดลอย แต่หล่อนไม่ยอมแพ้ หาเรื่องมาแข่งได้ทุกอย่าง ทั้งกีฬาเอเย การเรียนเอเย รวมถึงกิจกรรม ที่เห็นได้ชัดคือ ตอนปีหนึ่งมีการออกร้าน นักศึกษาต่างแบ่งกลุ่มกันขายของเพื่อหาเงินมาใช้ในกิจกรรมรับน้องของปีต่อไป หม่อมราชวงศ์กรกันต์จำได้ว่าร้านของหล่อนกับเขาอยู่ติดกัน หญิงสาวตะโกนขายของจนเสียงแหบเพราะต้องการเอาชนะ ในเรื่องเรียนหล่อนก็ไม่ยอมแพ้ มุมานะ

มากกว่าเดิม ดังนั้นพอจบปีหนึ่งเขาต้องพ่ายให้แก่อมิตตา ตอนเห็นหล่อน
ขึ้นไปรับรางวัลเรียนดีนั้นรู้สึกหงุดหงิดใจอย่างบอกไม่ถูก และตอนนี้
หญิงสาวก็กำลังทำลายด้วยการทำลายแบบเดิมๆ รวากับว่าหล่อนไม่เคย
เกรงกลัวเขาเลยแม้แต่น้อย

“ไม่ดีกว่าจะได้เจอคุณที่นี่”

“เพื่อนเก่ากันเขาหักทลายกันแบบนี้หรือคะ แต่ก็ดีนะ เย็นชาติดี สัม
กับเป็นคุณ” หญิงสาวประซัด ทำเอาหม่อมราชวงศ์หนุ่มหน้าตึง

“ผมก็เป็นของผมอย่างนี้ละ” เขาโต้อย่างหงุดหงิด

อมิตตาเป็นผู้หญิงคนเดียวที่เขาไม่อาจพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็น
กว่า หล่อนสวย สมัยเรียนมีหนุ่มๆ ตามจีบเกือบครึ่งคณะ ยังไม่นับรวม
นักศึกษาศาษาอื่นๆ ที่หมั่นแวะเวียนมาชายขนมจีบ แต่จนแล้วจนรอดก็
ไม่เคยเห็นหล่อนมีแฟน

หญิงสาวเรียนเก่ง กิจจรรมดี กีฬาเด่น ที่สำคัญคือไม่เคยยอมลงให้
เขาเลยสักครั้ง พวกเขาคงจะแข่งกันจนเรียนจบหากหญิงสาวไม่ชิงลาออก
ไปตั้งแต่ตอนปีสี่เสียก่อน ไม่มีใครรู้ว่าเพราะอะไรคนหนุ่มมันอย่างอมิตตาถึง
ได้ทิ้งอนาคตกลางคัน มีข่าวลือมากมายเกี่ยวกับหล่อน แต่หม่อมราชวงศ์
กรกันต์ไม่เคยเชื่อ ดังนั้นทุกอย่างจึงยังเป็นปริศนาถึงตอนนี้

“ฉันไม่อยู่คุณคงสบายใจสินะ จะได้เป็นที่หนึ่งสบายๆ”

ทั้งคู่ผลัดกันสอบได้ที่หนึ่งปีเว้นปี ทุกครั้งที่เกรดออก หม่อมราชวงศ์
กรกันต์จะให้เพื่อนที่สนิทแอบไปถามเกรดหล่อน เขายอมรับว่ามันดูไร้สาระ
ไปหน่อยเหมือนการแข่งขันแบบเด็กๆ แต่ก็ห้ามตัวเองไม่ได้ อมิตตาก็ดู
มีความสุขกับการแข่งขัน เห็นได้จากเวลาที่หล่อนมักแวะมาเยาะเย้ยถึงที่
หากเป็นผู้ชนะ

“ถึงมีคุณผมก็เอาชนะได้อยู่แล้ว ที่ผ่านมามผมอมมือให้ต่างหากละ
เตย ในฐานะที่คุณเป็นผู้หญิง”

หญิงสาวยิ้มอย่างเป็นต่อ แวตบบอกว่าหล่อนไม่มีวันยอมแพ้ไม่ว่า

กรณีนี้ได้ก็ตาม หม่อมราชวงศ์กรกันต์เริ่มหยุดหงิดที่โดนทำท่าย

“ดีใจจังที่คุณยังจำชื่อฉันได้ ต่อไปนี้เราสองคนคงต้องทำงานร่วมกัน ผากเนื้อผากตัวด้วยนะคะคุณชายหม่อ หวังว่าคุณคงไม่กลัวที่จะต้องแข่ง และครั้งนี้ฉันไม่ยอมแพ้หรอกนะจะบอกให้”

“คุณชายรู้จักกับอาจารย์อมิตตามาก่อนหรือครับ”

ธนกัทรสงสัยท่าทางเขม่นกันตั้งแต่แรกเจอของทั้งคู่ จึงรีบถามเมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพัง

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ครุ่นคิดว่าจะตอบอย่างไรดี เขาทั้งสองและแปลกใจว่า เพราะอะไรอมิตตาดังได้กลายเป็นอาจารย์คนใหม่ของภาควิชาไปได้ เท่าที่ทราบ หญิงสาวลาออกไปตั้งแต่เรียนแพทย์ชั้นปีสี่ ชาวลือหนาหูว่าครอบครัวมีปัญหาทางการเงิน บ้างก็ว่าที่บ้านมีปัญหา และหนักสุดก็คือหล่อนต้องจนต้องลาออกและหลบไปคลอลตุ๊ก ไม่มีใครรู้ว่าความจริงเป็นเช่นไร ทุกคนรู้แต่ว่าอมิตตาทายตัวไป

“ฉันกับเตยเคยเรียนแพทย์รุ่นเดียวกัน”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มเลือกหยุดคำพูดไว้แค่นั้น เขาไม่รู้ว่าจะควรเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ธนกัทรฟังดีหรือไม่ หากเขาเล่า ชาวลือต่างๆ อาจเป็นการทำลายชื่อเสียงหล่อน

สมัยเรียนอมิตตาเป็นสาวเนื้อหอมคนหนึ่งของคณะ แต่ด้วยนิสัยหัวๆ ไม่กลัวใครจึงยังไม่มีใครจับติด หม่อมราชวงศ์กรกันต์เคยเห็นหล่อนโยนช่อดอกไม้ของเพลย์บอยรุ่นพี่ลงถึงขยะ หรือแม้แต่ตอกหน้าเพื่อนชายจอมเจ้าชู้ที่รื้ออ่านเข้ามาขายขนมจีบจนหน้าหงาย ดังนั้นเพื่อนภายในชั้นปีจึงพากันขยาด ส่วนใหญ่ยอมล้มเลิกความตั้งใจแล้วกลายเป็นเพื่อนเสียมากกว่า เพื่อนรุ่นพี่เองต่างก็กลัวความตรงไปตรงมาของอมิตตาดจนสุดท้ายไม่กล้ามาจีบ

“แสดงว่าอาจารย์อมิตตาเรียนจบที่นั่นเหมือนกันหรือครับ”

ณภัทรเป็นรุ่นน้อง แต่เขาจบแพทยศาสตร์จากมหาวิทยาลัยอีกแห่ง แล้วค่อยมาต่อเวชศาสตร์ฉุกเฉินที่โรงพยาบาลแห่งนี้

“ไม่ใช่ เธอลาออกไป ผมถึงได้แปลกใจว่าเพราะอะไรเธอถึงกลับมาที่นี่”

“อาจจะอยากกลับมาหาเพื่อนเก่ามั้งครับ หรือไม่ก็กลับมาสานต่อปณิธานของตัวเอง”

อมิตตาเคยพูดเสมอว่าอยากเป็นอาจารย์สอนนักศึกษาแพทย์ ส่วนเรื่องเพื่อนนั้น คนเดียวที่หญิงสาวสนิทด้วยก็คือปานรดา ซึ่งเป็นรุ่นเมตกัน ตั้งแต่ปีหนึ่ง และตอนนี้เป็นอาจารย์ภาควิชากุมารแพทย์

“เพราะอย่างนี้มั้ง อาจารย์สมบุญถึงพูดมีลับลมคมใน”

“คงอยากให้เราประหลาดใจด้วยละครับ”

“ใช่ ทั้งแปลกใจทั้งตกใจเลย”

ณภัทรเหลือบมองแล้วอมยิ้ม ขณะที่ห่มอมราชวงศ์กรกันต์ครุ่นคิดอย่างไม่สบายใจ...แม้เขาจะเป็นเพื่อนเรียนกับอมิตตา แต่ความสัมพันธ์นั้นไม่ค่อยดีนัก แค่ว่าจากประโยคที่หักทลายกันก็รู้ได้ว่าหล่อนยังผูกใจเจ็บ หากต้องมาทำงานด้วยกันคงจะยุ่งยากไม่น้อย

“คุณชายว่าอาจารย์อมิตตาจะมีแฟนหรือยังครับ”

“ไม่รู้สิ”

แค่นี้ก็ถึงใบหน้าหวานรูปไข่กับนัยน์ตาคมซึ่งก็อดหยุดหงิดไม่ได้ เขายอมรับว่าหล่อสวย สมัยเรียนว่าสวยหวาน แต่ตอนนี้ยิ่งสวยมากขึ้น อาจเพราะแวตตาที่ดูมั่นใจ ทำทางการเดินที่เต็มไปด้วยพลัง เขาสังเกตเห็นว่าหมอลายแผนกต่างมองหล่อน โดยเฉพาะอาจารย์แผนกศัลยกรรมกระดูกที่ส่งยิ้มหวานให้อย่างเห็นได้ชัด

“สมัยเรียนเธอเป็นยังไงหรือครับคุณชาย สงสัยคนคงจับกันเป็นขบวนเลยใช่ไหมครับ”

“ไม่รู้สิ เพราะเราไม่ได้สนิทกัน”

เขาเพลอได้ ลีๆ แล้วไม่อยากทำตัวเหมือนสนิทสนมกับหล่อนหลายครั้งที่เขาถามตัวเองว่าทำไมต้องหยุดหงิดเวลาได้ยินคนชมอมิตตา ก็ตอบตัวเองไปว่าอาจเพราะหล่อนฉลาด เรียนเก่ง อีกทั้งยังมีไหวพริบดีเยี่ยม อาจารย์หลายคนพากันพูดชมว่าอมิตตาคือเพชรน้ำงามของคณะ การที่ต้องพ่ายแพ้ให้หล่อนในชั้นปีที่หนึ่งทำให้หม่อมราชวงศ์กรกันต์รู้สึกเสียหน้า เขามุมนะจนเอาชนะหล่อนได้ในปีสอง แต่หลังจากนั้นทั้งคู่ก็ผลัดกันเป็นที่หนึ่งมาเรื่อยๆ

นอกจากเรื่องเรียน ทั้งคู่ยังแข่งด้านกีฬา ทำกิจกรรม ไม่รู้ว่าหญิงสาวตั้งใจหรือเปล่า เพราะยามที่หม่อมราชวงศ์กรกันต์เล่นกีฬาใด หญิงสาวก็จะลงแข่งกีฬาชนิดเดียวกัน ทั้งบาสเกตบอล เทนนิส วอลเลย์ เรียกว่าไม่มีอะไรที่เขาทำได้แล้วหล่อนทำไม่ได้ คนทั้งสองต่างพากันพูดว่า

‘คุณชายกันต์กับอมิตตาเป็นคู่แข่งที่สูสีกันจริงๆ’

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ยอมรับว่าการแข่งขันคือรสชาติอย่างหนึ่งของชีวิต แต่แล้วจู่ๆ คู่แข่งตลอดกาลกลับยอมทิ้งอนาคตของตัวเอง นั่นยิ่งทำให้เขาไม่เข้าใจ

‘ต่อไปนี่อมิตตาจะไม่มาเรียนกับเราแล้ว เธอเพิ่งเขียนจดหมายมาลาออก’

เขาทั้งตกใจและสงสัย หลังจากครุ่นคิดหาคำตอบอยู่นานจึงตัดสินใจไปพบอาจารย์ที่ปรึกษา และได้คำตอบที่ทำให้ตกใจมากขึ้นเมื่อรู้ว่าอมิตตาย้ายไปอยู่ต่างประเทศเป็นการถาวร เขาไม่รู้ว่าหล่อนไปอยู่ประเทศใด จนกระทั่งได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง

“ถ้าอยากรู้ ทำไมไม่ลองถามเธอเองล่ะ”

“ถามแน่ครับ ผมอยากรู้ ผมสนใจอาจารย์อมิตตา เธออาจเป็นคนที่ผมรอ ถ้าเธอไม่รังเกียจ ผมอาจจะขอสมัครเป็นเพื่อนสนิทของเธอ”

๒

สาวหล่อเสน่ห์แรง

ปกติหม่อมราชวงศ์กรกันต์ไม่เคยพกความโมโหกลับไปวัง แต่หลังจากได้ยินฉันทพรพูดลอยๆ ว่าจะจับอमितตาก็อดหงุดหงิดขึ้นมาไม่ได้

ทุกครั้งที่ออกเวรและกลับบ้าน เขามักจะรู้สึกถึงช่วงเวลาแห่งความสุขที่รออยู่...วังเก่าซึ่งเป็นอาคารสามหลังตั้งอยู่ริมน้ำ แม้จะผ่านมานานกว่าร้อยปีแล้ว แต่เรือนสีครีมไข่ไก่ หลังคาตัดขอบสีเขียวก็ยังคงเด่นสะดุดตา ผู้ที่เดินทางผ่านไปมา รอบบริเวณวังสุวกุลเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ร่มรื่น ในสวนยังมีไม้ดอกไม้ประดับงดงามอีกเป็นจำนวนมาก เพราะหม่อมวิมาลินจ้างคนสวนดูแลตัดแต่งต้นไม้อยู่เสมอ

ยามกลับบ้านบ้าน ชายหนุ่มจะรู้สึกมีความสุขทุกครั้ง หลังจากร่วมรับประทานอาหารค่ำที่ตึกใหญ่เรียบร้อยแล้ว สามทหารเสือแห่งสุวกุลมักจะมานั่งเล่นที่เรือนไม้ริมน้ำ พวกเขาจะใช้ที่แห่งนี้เป็นที่ปรึกษาหารือกัน แม้ว่าตอนนี้หม่อมราชวงศ์กัณฑ์รหมั่นหมายกับรวินทรธิดาไปแล้ว แต่ก็ยังแบ่งเวลามาคุยเล่นกับน้องชายทั้งสองไม่ได้ขาด

ยามว่าง หม่อมราชวงศ์คนพี่มักจะเข้าครัวแสดงฝีมือทำอาหารว่าง

หรือกับแก้มมาปรนเปรอห้องๆ อย่างเช่นวันนี้ที่มีเมนูเด็ด คือไก่ทอดใบเตย ทุกครั้งที่จะเข้าครัวหม่อมราชวงศ์กนกต์จะเตรียมวัตถุดิบเอาไว้พร้อมสรรพ เริ่มตั้งแต่การหมักเนื้อออกไต่กับน้ำมันหอย ซอสปรุงรส กระเทียม พริกไทย รากผักชี หลังจากนั้นก็นำไปทอดด้วยใบเตยเสียบด้วยไม้จิ้มฟันให้อยู่ตัวนำไปหนึ่ง แล้วนำไปทอดในน้ำมันร้อนๆ

ที่ผ่านมา ทุกครั้งที่ทำเมนูนี้ สองหนุ่มจะแย่งกินจนหมดอย่างรวดเร็ว แต่วันนี้นายแพทย์หนุ่มกลับนั่งจมนพิศลึงเกต

นับตั้งแต่กลับมาบ้าน หม่อมราชวงศ์กรกันต์ก็เอาแต่นั่งชมวดคิ้ว เขาพยายามติดต่อกับเพื่อนในรุ่นเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับอมิตตาให้มากขึ้น แต่น่าแปลกที่ไม่มีใครรู้เรื่องของหล่อนเลย ไม่มีใครรู้ว่าอมิตตาไปอยู่ต่างประเทศได้อย่างไรและทำไม บางทีอาจเป็นเพราะช่วงเรียนหญิงสาวไม่ได้สนิทสนมกับใครยกเว้นปานรดา

ราชินิกุลหนุ่มโทร. หาที่พึ่งคนสุดท้ายซึ่งเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของอมิตตา แต่หล่อนเปิดโทรศัพท์ บางทีอาจจะสอนนักศึกษาอยู่ก็เป็นได้ เพราะนอกจากตรวจคนไข้ยังต้องดูแลนักศึกษา หม่อมราชวงศ์กรกันต์จึงตั้งใจว่าจะไปดักพบที่ห้องพักของภาควิชาเพื่อถามให้รู้เรื่อง เขารู้สึกรำคาญตัวเองที่อยากรู้เรื่องของอมิตตาขนาดนี้ แต่ทำอย่างไรได้ ในเมื่อหล่อนเป็นคู่แข่ง การรู้เขารู้เราน่าจะดีกว่า ยิ่งอมิตตาประกาศชัดว่าต้องการแข่งขัน เขาจะยอมแพ้ไม่ได้เด็ดขาด

คงเพราะเอาแต่ใช้ส้อมเขี่ยกับข้าว ดูไม่เจริญอาหารเหมือนอย่างเคย จึงถูกทัก

“กันต์เป็นอะไร วันนี้น้ำหนักหรือ”

“ไม่มีอะไรครับ”

“บอกว่าไม่มี แต่ทำหน้าที่ๆ แสดงว่าต้องมีแน่ เอ...หรือว่าพี่ชายกันต์จะทำผู้หญิงท้อง”

“ไอ้กวิน” หม่อมราชวงศ์กรกันต์หันไปพาดผัวะที่หัวไหล่เป็นการ

ลงโทษ หม่อมราชวงศ์กวีนิพนธ์เบี่ยงตัวหลบไม่ทันจึงหัวเราะร่วน

สองพี่น้องมักจะหยอกกันแรงเสมอ สมัยเด็กทั้งคู่ชอบเล่นต่อแย้มวย และเตะบอลด้วยกัน พอโตขึ้นหม่อมราชวงศ์กวีนิพนธ์ซึ่งทำงานเป็นหน่วยรบ พิเศษก็ฝึกหนัก เวลาที่เขาต้องการคู่ซ้อมก็ได้หม่อมราชวงศ์กกันต์นี่จะเป็น คู่ซ้อมให้

“ค่อยยังชั่วหน่อย พี่ชายจอมโหดคนเดิมกลับมาแล้ว คิดว่าที่นั่งอยู่ เมื่อกี้นี้เป็นหุ่นยนต์ปลอมตัวมาเสียอีก”

“นายนี้มันกวนประสาทจริงๆ จะมาคาดคั้นหาอะไร”

“ผมเนี่ยนะคาดคั้น...ไม่มี” เขาพูดเสียงสูง “พี่ชายกันต์ต่างหากที่ อารมณ์เสีย ทำไมครับ หรือว่าถูกหนุ่มหักอก”

หม่อมราชวงศ์กกันต์หันขวับมาและโยนหมอนอิงใบเขื่องใส่น้องชาย ทันที นายทหารหนุ่มอาศัยความฉับไวรับไว้ได้

“ยังอีก ยังไม่หยุด ฉันไม่ใช่เกย์นะโว้ย”

“นี่กวีนิ อย่าไปเหยียดชายกันต์สิ ประเดี๋ยวไม่รู้เรื่องกันพอดี นายมี อะไรกลุ้มใจก็เล่ามาเถอะ หน้าตาแบบนี้ต้องมีอะไรสักอย่าง”

“วันนี้ผมได้เจอเพื่อนเก่า”

“เพื่อน” หม่อมราชวงศ์กกันต์ทรทวนคำ ปกติน้องชายคนรองมีเพื่อน มากอยู่แล้ว เนื่องจากเป็นคนมีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ยิ่งทำงานในโรง- พยาบาลต้องพบปะทั้งคนไข้ทั้งแพทย์และพยาบาลหลายแผนก “แสดงว่า ต้องเป็นเพื่อนที่กันต์ไม่ยอมเจอ ถึงได้หน้าบึ้งแบบนี้”

“มันก็ไม่เชิงครับพี่ชายรัน เพื่อนคนนี้เคยเรียนแพทย์มาด้วยกัน”

หม่อมราชวงศ์กกันต์ทรนิ่งไปอย่างครุ่นคิด ก่อนที่สองพี่น้องจะโพล่ง ออกมาพร้อมกัน

“เป็นผู้หญิงซัวร์/ซัวร์เลย”

“พี่ชายรันจำอมิตตาได้หรือเปล่าครับ”

คราวนี้หม่อมราชวงศ์กกันต์ทรหันมามองหน้าน้องชายด้วยความ

ประหลาดใจ เขาเคยได้ยินหม่อมราชวงศ์กรกันต์เล่าถึงเพื่อนคนนี้หลายต่อหลายครั้ง หม่อมราชวงศ์กรกันต์กวินภาพรีบยื่นหน้ามาใกล้แบบอยากรู้เต็มที่ ขณะที่คนเป็นพี่ชักคอ

“ก็ไหนนายบอกว่าเธอลาออกไปตอนปีสี่ไม่ใช่หรือ แล้วทำไมถึงกลับมาเจอกันอีกได้”

เรื่องที่มีมิตตาลาออกทั้งที่ยังเรียนไม่จบเป็นที่รู้จักกันในวังสุกุล แม้แต่หม่อมราชวงศ์กันต์ธวัชก็ยังสงสัย เขารู้จักอมิตตาจากการที่หม่อมราชวงศ์กรกันต์เล่าว่าทั้งสองเรียนรุ่นเดียวกันแต่ไม่ค่อยถูกกัน

“ใช่ครับ แต่วันนี้เธอกลับมาในฐานะอาจารย์คนใหม่ของภาควิชา เศรษฐกิจจากอเมริกา แถมยังเรียนสาขาเศรษฐศาสตร์ฉุกเฉินเหมือนผมด้วย”

ฝีมือของอมิตตานั้นไม่ธรรมดา หล่อนเรียนจบจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง แถมยังเป็นหม่อไทยคนแรกที่ถูกอาจารย์ทาบทามให้เรียนเฉพาะทาง ตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ หล่อนใช้เวลาเรียนน้อยกว่าคนอื่น ด้านประสบการณ์ผ่าตัดก็มีมาอย่างโชกโชน เพราะโรงพยาบาลที่หล่อนปฏิบัติงานเป็นโรงพยาบาลใหญ่ มีคนป่วยถูกส่งเข้าไปรักษาเป็นจำนวนมาก หลังเรียนจบก็ได้รับการเสนองานที่เงินเดือนสูงลิ่ว แต่หญิงสาวกลับเลือกมาทำงานในเมืองไทย

“เอาแล้วไง สงสัยบุพเพจะอาละวาดแล้วมั้ง”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์กวินภาพผิวกปากแซว หม่อมราชวงศ์กันต์ธวัชจึงหันไปเอ็ด

“อย่าเพิ่งแซวสิกรวิน เดี่ยวชายกันต์ก็ไม่ยอมเล่าต่อกันพอดี”

“ขอโทษทีครับ มันคะนองปาก พี่ชายกันต์เล่ามาเถอะ ผมอยากฟังต่อว่าเพื่อนคนนี้เป็นไงบ้าง” นายทหารหนุ่มลูบท้ายทอยบ่อยๆ ตักอาหารเข้าปากต่อแล้วเงยบัพ

“แล้วนายกลัวมึนใจอะไร หรือว่าอมิตตายังไม่ชอบหน้านายเหมือนเดิม”

“แหงอยู่แล้วครับ วันนี้เจอกันก็ยิ่งพูดประชดประชันกัน เขาคงเห็น

ผมเป็นศัตรูละมั้ง”

“เธออาจจะยังฝังใจเรื่องเก่าอยู่ละมั้ง อันที่จริงพี่ก็แปลกใจนะว่านายกับหมอเตยไม่ถูกกันเรื่องอะไร ก็แค่แข่งกันเรียนไม่ใช่หรือ ทำไมถึงขนาดเป็นศัตรูกันเลย”

หม่อมราชวงศ์ทรงกันต์ก็เคยสงสัยเช่นเดียวกัน ปกติแล้วนักศึกษาแพทย์ทั้งชั้นปีมักจะรู้จักสนิทสนมกัน การเรียนที่ต้องแบ่งเป็นกลุ่มย่อยและใช้เวลาส่วนใหญ่ดูแลกันใช้ด้วยกันทำให้คุ้นเคยกัน เขากับอมิตตาบังเอิญอยู่กลุ่มย่อยเดียวกันหลายครั้ง แต่ถ้าต้องจับคู่ หญิงสาวมักจะหาทางเลี่ยงแทบทุกครั้ง

“ผมก็ไม่ทราบ รู้แต่ว่าเธอไม่ชอบชื่อน้าผม”

“นายเคยแกล้งเธอหรือเปล่า”

“โธ...พี่ชายรับครับ คนอย่างผมเนี่ยนะครับจะไปแกล้งเธอ”

แม้หม่อมราชวงศ์ทรงกันต์จะเป็นคนโผงผางตรงไปตรงมา แต่ก็เป็นที่สุภาพบุรุษ เขาไม่ยอมมีแฟนก็จริง แต่ไม่เคยรังแกผู้หญิง

“นายอาจเผลอทำไปโดยไม่รู้ตัว”

ราชินิกุลหนุ่มคิด คงมีครั้งเดียวที่เขารู้สึกว่าอาจจะทำเกินไปหน่อย นั่นคือทริปไปเที่ยวของชั้นปีตอนจบปีสาม เขากับอมิตตาแข่งกันแบกเป้ของเพื่อนและปั่นขึ้นเขา อมิตตาประกาศว่าจะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด หล่อนแบกเป้หนักอึ้งพร้อมกันถึงสองใบ แต่เนื่องจากฝนตกทำให้ก้อนหินลื่น หญิงสาวเสียหลัก เขาจึงช่วยดึงหล่อนไว้ได้ จังหวะที่เกือบจะล้ม ความจำเป็นทำให้ต้องกอดหล่อนไว้ พอเพื่อนๆ เห็นความใกล้ชิดก็พากันล้อเลียน แม้แต่ตัวเขาเองก็ถือโอกาสพูดขมอมิตตาด้วย หลังจากนั้นหญิงสาวก็เหมือนจะแสดงท่าทีบึ้งตึงมากขึ้น แต่เดินสวนกันยังไม่มองหน้าด้วยซ้ำ

“หรือว่าเธอจะแอบชอบพี่ชายกันต์ ต้องใช่แน่ พอพี่ชายกันต์ไม่สนก็เลยโกรธ” หม่อมราชวงศ์กวิณพุดแทรกขึ้น เขาตักไก่ห่อใบเตยเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ

“หยุดพูดไปเลยกวิน กิณฯ ไปเถอะ พุดมาแต่ละอย่างไว้สาระชะมัด”
หม่อมราชวงศ์กรกันต์ไวย ส่งผลให้นายทหารหนุ่มหัวเราะร่วน

“ก็มันแปลกนี่นา เรียนคณะเดียวกันแต่ดันไม่ถูกกัน แล้วตอนนี้ก็ยังไม่
จะมาเป็นเพื่อนร่วมงานกันอีก ไม่เรียกว่าพรหมลิขิตแล้วจะเรียกอะไร”

“จะเป็นอะไรฉันไม่สนหรอก ขอแค่เธอไม่เอาเรื่องส่วนตัวมาปนกับ
งานก็พอแล้ว งานที่อัวร์ต้องอาศัยความสามัคคี ฉันไม่เอายากมัดแต่ทะเลาะ
กันจนทำให้เสียงาน”

“อย่าเพิ่งดูถูกน้ำใจเพื่อนอย่างนั้นสิ พี่จำได้ว่าหมอเคยคนนี้ขยันมาก
ได้คนขยันมาจะได้ช่วยกันทำงาน”

“นั่นมันตอนเป็นนักศึกษาครับ แต่ตอนนี้เป็นอย่างไงคงต้องรอดูกัน
ยาวๆ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์ปราชญ์ อมิตตารูปร่างเพรียวบาง หล่อน
ผอมกว่าสมัยเรียน งานในห้องฉุกเฉินหนักกว่าแผนกอื่นหลายเท่าตัว เขา
ไม่แน่ใจว่าหล่อนจะถอดใจยอมแพ้ไปเสียก่อนเหมือนหมอผู้หญิงคนอื่น
หรือเปล่า

“ดูเหมือนนายจะไม่เชื่อมือเพื่อนเลยนะ เรื่องบางเรื่องผู้หญิงอาจทำ
ได้ดีก็เป็นได้นะ”

“แต่ต้องไม่ใช้งานในห้องฉุกเฉินแน่ อมิตตาอาจจะเรียนเก่ง เล่นกีฬา
เก่ง แต่เรื่องผ่าตัด สกิลการตัดสินใจผมมันใจว่ายังไงๆ ผู้ชายก็เหนือกว่า”

“พี่ชายกันต์นี่หัวโบราณเข้าขั้น ถ้าเกิดนักสิทธิมนุษยชนหญิงมาได้ยื่น
เข้าคงเดือดแน่” หม่อมราชวงศ์กวิณภาพแซว

“พี่แค่มองออกว่าใครเป็นอย่างไงเท่านั้น ผู้หญิงควรทำงานที่เหมาะสมกับ
ตัวเอง อย่างหมอเด็ก หมอตา หมอผิวหนังดูแลความสวยความงาม งานที่
ไม่หนักมาก มีเวลาอยู่กับครอบครัว”

“ไม่ทันไรก็ตัดสินใจเสียแล้วหรือ พี่ยังเชื่อว่าหมอเคยมีดีในตัว ไม่อย่าง
นั้นอาจารย์หัวหน้าภาควิชาคงไม่รับเข้าทำงานหรอก จำคำพี่ไว้นะกันต์ ชาย

หรือหญิงไม่สำคัญ ขอแค่มีความตั้งใจเท่านั้น หากเราไม่แต่คาดหวังจะทำให้พลาดสิ่งดีๆ ในชีวิตก็เป็นได้นะ”

หม่อมราชวงศ์กรกันต์พยายามปิดความกังวลออกจากใจ เพราะถึงอย่างไรก็ต้องทำงานร่วมกับอมิตตาอยู่วันยังค่ำ เขาไม่อยากให้เรื่องในอดีตทำให้ผิดใจกัน จึงตั้งใจจะเก็บเรื่องทั้งหมดไว้

เปลอเบ็บบเตียวอาจารย์สาวคนใหม่ก็มาทำงานได้ครบสองสัปดาห์แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นควบคู่กันคือคำชมมากมายจากอาจารย์ทั้งในและนอกภาควิชา ทั้งเรื่องฝีมือ ความสามารถในการผ่าตัด ความรับผิดชอบ ยังไม่นับแพทย์แผนกต่างๆ ที่เริ่มแวะเวียนมาห้องพักแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉินบ่อยขึ้นทั้งในและนอกเวลางาน โดยเฉพาะอาจารย์แผนกศัลยกรรมและออร์โทพีดิกส์ที่แสดงท่าทีเด่นชัดว่าสนใจคุณหมอคณใหม่

ไม่เพียงระดับอาจารย์เท่านั้น ยังมีพยาบาลทั้งอาวุโสและเด็ก รวมถึงแพทย์ประจำบ้านและนักศึกษาแพทย์ ทุกวันจะมีของกำนัล ทั้งขนมของกินเล่น อาหารคาว และดอกไม้มาวางไว้บนโต๊ะหล่อน อย่างวันนั้นเป็นเวรของหม่อมราชวงศ์กรกันต์ เขามาถึงห้องฉุกเฉินตั้งแต่เช้าตรู่ เมื่อกวาดมองเตียงในห้องฉุกเฉินก็พบว่าว่างเปล่า

เสียงที่เล็ดลอดออกมาไม่ใช่เสียงร้องของคนเจ็บที่ประสบอุบัติเหตุ แต่กลับเป็นเสียงหัวเราะคิกคักแทน ผนึกหนึ่งเท้าคางรออยู่ด้านหน้า เขาอยู่เวรปรึกษาทั้งคืนและกำลังจะออกเวร หลังจากเย็บแผลให้คนเมาที่ขี่มอเตอร์ไซด์ล้มหัวแตกแล้วให้นอนค้างคืนจนสร้างเมาก่อนจะปล่อยกลับบ้าน

“นั่นเสียงอะไรหรือภัทร คุณพยาบาลกรี๊ดอะไรกัน”

“กรี๊ดอาจารย์อมิตตาครับ”

นับวันหล่อนจะเนื้อหอมจนเกินกว่าเหตุ หม่อมราชวงศ์กรกันต์สังเกตเห็นว่าอาจารย์หนุ่มๆ หลายคนพากันมาเดินป่วนเบ๊ยน บางคนไม่ได้มีหน้าที่ใน

ห้องฉุกเฉินเลยด้วยซ้ำ แต่ที่นั่นโมโหก็คือหลอนไม่เพียงเนื้อหอมกับหนุ่มๆ
ยังเนื้อหอมกับผู้หญิงด้วยกันอีกด้วย ตอนนี้อยากหาแพะทั้งแผนกต่างตัดใจ
คุณหมอสาวหลอกันหมดแล้ว

“สงสัยพวกเราคงตกกระป๋องแล้ว คุณนั่นสิครับ”

ณัฏฐ์ดึงมือหม่อมราชวงศ์กรกันต์ไปแถมประตุดู สิ่งให้เห็นคือ
พยาบาลสาวๆ รวมถึงนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่หกที่เป็นผู้หญิงกำลังรุมล้อม
ถ่ายเซลฟี่กับคุณหมอคนใหม่ ทุกคนส่งยิ้มหวาน บ้างก็เอียงหน้าไปแนบแก้ม
อย่างสนิทสนม

ดวงตาคมลอบมองอมิตตา... ใบหน้าของหลอนมีเครื่องสำอางแต่มีอยู่
เพียงบางๆ เท่านั้น พอเห็นเขามอง อมิตตาก็หันมามองกลับให้ เขาเพิ่งมีโอกาส
เห็นหลอนใส่ชุดธรรมดาในวันนี้ เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงทำงานสีดำ สวม
ทับด้วยเสื้อกาวน์ตัวสั้นที่ปักตราโรงพยาบาล ผมที่ซอยสั้นรับกับต้นคอ
ทำให้หลอนดูเป็นสาวหล่อ ดูเหมือนเจ้าหลอนคงชอบใจที่เป็นจุดเด่นจึงยิ่ง
แสดงท่าทีหวานแสนห้อย่างเห็นได้ชัด

“เป็นทอมมิ่งหรือ”

“ซู...อย่าพูดเสียงดังไปครับ ประเดี๋ยวอาจารย์อมิตตาได้ยินเข้าจะ
โกรธ”

“โกรธก็ช่าง ถ้าไม่ยากให้คิดก็อย่าทำสิ” เขามองท่าทางโอบกอดและ
แนบแก้มกับพยาบาลอย่างสนิทสนมด้วยความหงุดหงิด หลังจากนั้นอีกฝ่าย
ก็หันไปชูสองนิ้วถ่ายเซลฟี่กับนักศึกษาอีกกลุ่ม ยิ่งดูก็ยิ่งชัดตาจึงอดถอนแคะ
ไม่ได้

“ผมว่าไม่น่าใช่ นะครับ พวกพยาบาลกรี๊ดไปเอง อาจารย์อมิตตา
ไม่น่า...”

“ไม่น่าอะไรหรือคะ”

ไม่รู้ว่าอมิตตาเดินเข้ามาสมทบตั้งแต่เมื่อไร บางทีหลอนอาจจะ
ได้ยินที่ทั้งสองคุยกัน แว่ตาทาวันๆ นั้นบ่งบอกว่ารู้ทันว่าโดนนิเหนา

“เปล่าครับ...ไม่มีอะไร อาจารย์อมิตตามาแต่เช้าเลยนะครับ”

“เรียกเตยดีกว่าค่ะ จะได้สนิทหน่อย ปกติเตยติดนิสัยมาเช่าอยู่แล้ว ค่ะ สมัยอยู่ที่อเมริกา โพรเฟสเซอร์ให้มาถึงก่อนเวลา ไม่อย่างนั้นท่านจะไม่สอนอะไรเลย ก็เลยชิน”

“อาจารย์เตยจบเทรนที่อเมริกามาหรือครับ” ภัทรถาม โดยมีชายหนุ่มอีกคนยืนฟังอย่างแสร้งทำเป็นไม่สนใจ

“ค่ะ เเต้ไปเรียนหมอที่นู่น แล้วก็เทรนเฉพาะทางต่อเลย โพรเฟสเซอร์ที่นู่นใจดีมาก ท่านเป็นผู้หญิง เราคุยกันถูกคอ ท่านเคยบอกว่าพวกผู้ชายชอบดูถูกเรา ดีแต่คิดตัวเองเหนือกว่า แต่ที่จริงแล้วมีหลายอย่างมากที่ผู้ชายสู้ผู้หญิงไม่ได้”

“อะไรหรือที่คุณคิดว่าผู้ชายสู้ผู้หญิงไม่ได้” หม่อมราชวงศ์กรกันต์เปลอโต้ออกมา

อมิตตายิ้มกว้าง “ก็หลายอย่างค่ะ ผู้ชายมักไม่ค่อยอดทน พอโดนยั่วโมโหเข้าหน่อยก็หงุดหงิด พอถูกขัดคอก็พาล แต่ผู้หญิงเราใจเย็นกว่า ทำงานละเอียดกว่า และก็มีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่า”

“ผู้ชายก็ทำงานละเอียดได้เหมือนกัน แถมยังตัดสินใจเฉียบขาดกว่าอีกด้วย”

“ก็ไม่เสมอไปหรอกนะคะ ผู้ชายบางคนมีอคติ เอะอะก็ว่าคนอื่นไม่ดี อย่างนั้นไม่ใช่นะ แต่ที่จริงแล้วแพ้เสียมากกว่า พอคนไม่สนใจเลย อิจจ...”

“คุณว่าใคร” หม่อมราชวงศ์กรกันต์ได้กลับอย่างลึมตัว ใบหน้าคมดูเคียดซึ่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาอมรับว่ากลับมาคราวนี้อมิตตากปากเก่งขึ้น มั่นใจมากขึ้น

ภัทรซึ่งยืนอยู่ด้วยเห็นท่าไม่ดี รีบยกมือห้ามทัพทันที “เอ่อ... อาจารย์เตยพูดเล่นๆ ใจใหม่ครับ ไม่ได้เอ่ยถึงใครจริงๆ นะครับคุณชายกันต์”

แม้ภัทรจะพูดเช่นนั้น แต่คนฟังกลับไม่เห็นด้วย ทุกอย่างที่อมิตตา

พูดลั่นแต่พุ่งเข้ามาที่เขาเต็มๆ หญิงสาวจงใจประกาศความเป็นศัตรูอย่างเด่นชัด

“อ้อ...ใช้คะคุณณภัทร เเตยพูดเล่น ไม่ได้ตั้งใจกระหนาบใครจริงๆ สำหรับเตยไม่ว่าหญิงหรือชายก็ไม่สำคัญหรอกคะ ขอให้เราตั้งใจทำงาน ข้อขาดหมางอะไรในอดีตก็ลืมๆ มันไปเสียเถอะ อย่าเอามาเป็นอารมณ์ เพราะมันเป็นเรื่องของเด็กๆ”

อมิตตาเดินจากมาแล้ว แต่หัวใจยังคงเต้นตึกตักไม่ยอมหยุด หล่อนไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมต้องประชดหม่อมราชวงศ์กรกันต์ อาจเป็นเพราะความรู้สึกคับแค้นในอดีตที่ยังคงคุกรุ่นในใจ ไม่มีใครรู้ว่าลึกๆ แล้วหล่อนไม่ได้เริ่มต้นด้วยความเกลียด

หญิงสาวยังจำครั้งแรกที่ได้เจอกับเพื่อนร่วมรุ่นอย่างหม่อมราชวงศ์กรกันต์ได้เป็นอย่างดี ชื่อเสียงของเขาในฐานะสามทหารเสือแห่งสุวกุลทำให้รู้สึกประหม่า ใครบ้างจะไม่ชื่นชม เพราะนอกจากเขาจะหน้าตาดีแล้ว ยังเรียนเก่งเป็นอันดับต้นๆ อีกด้วย ผู้หญิงมากมายล้วนแต่อยากเป็นเพื่อนกับคุณชาย แต่แล้ววันหนึ่งความรู้สึกนั้นก็เปลี่ยนไป เมื่อเพื่อนของหล่อนเอาดอกไม้ไปให้ชายหนุ่ม แต่หล่อนไปได้ยินบทสนทนาระหว่างเขากับเพื่อนเขาหลังจากนั้น

‘นายเอาไปเถอะ ฉันไม่เอา’

‘ได้ยังไงคุณชาย ประเดี๋ยวคนให้ก็น้อยใจพอดี’

‘ฉันบอกไปแล้วไงว่าไม่รับ ไม่รู้จะให้มาทำไมอีก ยังไงฉันก็ไม่สนใจอยู่ดี’

อมิตตาไม่รู้ว่าเขาแค่พูดตัดรำคาญหรือรังเกียจดอกไม้จริงๆ แต่หล่อนเป็นคนเดียวที่รู้เบื้องลึกกว่าว่าจะหาดอกไม้มาได้ ฝ่ายหญิงต้องลำบากเลือดตาแทบกระเด็น เจ้าของดอกไม้เป็นเพื่อนต่างคณะที่แอบชอบนักศึกษาแพทย์สุดหล่อตั้งแต่วันแรกพบที่มหาวิทยาลัย เพียงเพราะอยากให้เขา

ประทับใจจึงลงทุนนั่งรถเข้าเมืองไปซื้อ ราคาของมันแพงจนเพื่อนล้อต้องอดข้าว แต่แทนที่จะรับเอาไว้ขายหนุ่มกลับปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย

เพื่อนสาวของล้อหนึ่งร้องไห้อยู่เป็นวันๆ ด้วยความผิดหวัง ขณะที่หม่อมราชวงศ์กรกันต์ยังทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาเป็นลูกคนรวย เป็นถึงคุณชายผู้สูงศักดิ์ อมิตตาเคยเห็นรถจากวังสุวกุลที่เข้ามาส่งสำหรับเขาแล้วคงไม่ได้สนใจของกำนัลที่ได้รับจากทุกคนเลยด้วยซ้ำ ของขวัญกองพะเนินวางอยู่หน้าห้องเลกเซอร์ แต่สิ่งที่เขาทำก็แค่เดินผ่านไปเฉยๆ

‘ผู้ชายเย็นชา’

นั่นคือสิ่งที่อมิตตาคิด... ความชื่นชมแปรเป็นความรู้สึกตรงกันข้าม ยิ่งเห็นเขามีสาวๆ มาส่งของกำนัลให้ทุกวันก็ยิ่งหงุดหงิด ดังนั้นพอรู้ว่าหม่อมราชวงศ์กรกันต์ตั้งใจลงสมัครประธานขึ้นปี อมิตตาก็อยากจะทำคู่แข่งคู่แข่งล้อนอนอยากสอนบทเรียนให้เขารู้ว่าอาจไม่ได้เป็นที่หนึ่งเสมอไป

‘ยังไงเธอก็ไม่มีวันชนะคุณชายกันต์หรอก หัวคะเเน่มีแต่ผู้หญิงทั้งนั้น’

สุดท้ายล้อนั้นก็แพ้... หญิงสาวยังจำตอนที่เห็นชายหนุ่มอยู่ท่ามกลางวงล้อมสาวๆ ได้ดี นักศึกษาแพทย์หญิงเกือบทั้งคณะต่างทะเลาะแค้นให้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย สุดท้ายล้อนั้นก็แพ้เพียงเพราะว่าเป็นผู้หญิง

แม้ล้อจะเนื้อหอม มีหนุ่มๆ มาตามจีบเป็นขบวนเช่นเดียวกัน แต่สัดส่วนของนักศึกษาแพทย์หญิงที่มากกว่าชายในทุกๆ ปีทำให้คะแนนของหม่อมราชวงศ์กรกันต์ชนะขาดลอย อมิตตาเก็บความเจ็บใจและใช้มันเป็นแรงผลักดันด้านการเรียน แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นการแข่งขันที่ไม่สิ้นสุดผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะเรื่อยมา

ใครจะนึกว่าวันหนึ่งล้อจะต้องกลับมายืนต่อหน้าคุณชายผู้เพียบพร้อมอีกครั้ง และเกิดอาการตกประหม่าที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้ชายคนไหนมาก่อน แม้แต่โพรเฟสเซอร์ตาน้ำข้าวที่ขึ้นชื่อว่าหล่อเหลาซึ่งเฝ้าเพียรส่งดอกไม้ หรือนักกีฬาหุ่นล่ำนากินที่ตามส่งดอกไม้เข้าเย็น หรือแม้แต่อาจารย์

ภาควิชาจิตวิทยาชาวอาหรับซึ่งลงทุนเปิดห้องอาหารทั้งชั้นเพื่อชวนหล่อนไปดินเนอร์ แต่อมิตตาก็ไม่สน หล่อนทำแต่งงานแล้วก็งาน

หญิงสาวยกมือทาบอก หัวใจที่เต้นรัวเร็วเพิ่งจะบรรเทาลง... หล่อนจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นอีก เพราะมันคือสัญญาแห่งความพ่ายแพ้ จะไม่ยอมให้ความหวังไหนมาเป็นอุปสรรค หล่อนจะพิสูจน์ให้รู้ว่าผู้หญิงทำได้ทุกอย่างเหมือนผู้ชาย และเปลือๆ จะเก่งกว่าด้วยซ้ำ

ความฝันของหล่อนคือการเป็นอาจารย์ อยากเป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้เด็กรุ่นใหม่ได้ก้าวเดิน เหมือนกับที่ครั้งหนึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาเคยช่วยหล่อนให้กลับมาเหมือนปกติอีกครั้ง

‘ครูจะลองคุยกับอาจารย์ทางนั้นดู เพราะผลการเรียนของหล่อนดีมาก อาจจะต้องมีการสอบเทียบชั้นหรือเรียนซ้ำ เพราะการเรียนที่นี้กับที่นั่นไม่เหมือนกัน อย่าเลิกเรียนหมอนะอมิตตา เธอต้องมุ่งมั่นเรียนให้จบเป็นหมออย่างที่หวังไว้ ครูเชื่อว่าเธอทำได้’

คำพูดของอาจารย์ที่ปรึกษาทำให้อมิตตาลุกขึ้นสู้อีกครั้ง หล่อนเป็นคนไทยหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้รับการยอมรับในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ แต่ตอนนี้แค่นั่งอยู่ต่อหน้าเพื่อนเก่า ทำไม่ถึงได้ขำสั้น

‘เธอต้องไม่ตื่นเต้นลิเตย เขาก็เป็นคนเหมือนกับเธอ ไม่เห็นน่ากลัวตรงไหน’

หญิงสาวยอมรับว่าประหม่า แม้จะแสร้งทำเหมือนไม่สนใจก็ตาม หล่อนมักแสดงท่าทีว่าไม่แคร์และไม่กลัว แต่แท้จริงไม่ใช่

‘เธอต้องทำได้เตย แค่อาชนะผู้ชายคนหนึ่งแบบที่เคยทำมาแล้ว’

อมิตตาบอกรับตัวเอง หล่อนผ่านสิ่งที่ยากที่สุดมาแล้ว และจะไม่ยอมแพ้เพียงเพราะผู้ชายที่ชื่อหม่อมราชวงศ์กรกันต์อย่างเด็ดขาด หล่อนจะพิสูจน์ว่าผู้หญิงก็มีดีไม่ต่างจากผู้ชาย และวันหนึ่งเขาคนนั้นจะต้องยอมศิโรราบให้แก่หล่อน

ร้านอาหารในซอยหน้าโรงพยาบาลถูกใช้เป็นที่นัดพบ อมิตตาต้องนั่งรออยู่เกือบชั่วโมงกว่าเพื่อนรักจะวิ่งกระหืดกระหอบมา ปานรดายังคงเหมือนสมัยเรียน หล่อนไว้ผมยาว รวบเป็นมวย แต่งหน้าเพียงบางๆ ชุดเสื้อกระโปรงยาวคลุมเข่าดูเรียบร้อย แต่สิ่งที่ต่างออกไปคือสติ๊กเกอร์ลายการ์ตูนที่หูฟังซึ่งคล้องคออยู่ บอกให้รู้ว่าเพื่อนรักเป็นหมอเฉพาะทางด้านไหน

“ขอโทษทีเตย รอนานไหม ฉันเพิ่งรวนด์เสร็จ”

อมิตตาสายหน้า หล่อนเลื่อนแก้วชามะนาวซึ่งน้ำแข็งเริ่มละลายให้เพื่อน หญิงสาวมาถึงก่อนและนั่งชมวีวแม่น้ำเจ้าพระยา หลังจากนั้นก็ส่งเครื่องดื่มไว้รอ หล่อนไม่เร่งรีบเพราะไม่ต้องขึ้นเวร ภาพแม่น้ำเจ้าพระยาที่ไหลเอื่อยๆ ชวนให้สบายใจอย่างบอกไม่ถูก ในบรรดาร์้านกาแฟใกล้โรงพยาบาล หล่อนชอบที่นี้มากที่สุด การได้มองชีวิตของชาวบ้านผ่านลำน้ำสร้างกำลังใจให้อย่างมาก อย่างน้อยก็มีคนที่ลำบากกว่าหล่อน

“ไม่เป็นไรปาน ดื่มน้ำก่อนสิ ท่าทางเหนื่อย”

“เธอที่รู้จักฉันจริงๆ ยังจำได้อีกว่าฉันชอบดื่มชามะนาว”

“เครื่องดื่มของเพื่อนเลิฟ ทำไมจะจำไม่ได้ล่ะ ว่าแต่ทำไมวันนี้ถึงมาช้า ฉันนั่งรอนานแล้วนะ”

“ก็นักศึกษาแพทย์นะลิเองงานมาส่งช้า กว่าจะตรวจรายงานเสร็จ... แถมยังทำงานชุลๆ มาส่งอีก ฉันเลยต้องจัดอบรมชุดใหญ่”

ปานรดาตั้งใจจะเป็นอาจารย์เหมือนกับอมิตตา ทั้งสองนอกจากเป็นเพื่อนสนิทและเป็นรูมเมตกันแล้ว ยังอยากสอนลูกศิษย์เหมือนกันอีกด้วย

“สรุปว่าที่มาช้าเพราะกำลังกินหัวนักศึกษาว่านั่น” อมิตตาถอน

“น้อยๆ หน้อยยะ ก็ฉันเป็นอาจารย์ เห็นลูกศิษย์ทำผิดก็ต้องสั่งต้องสอนเป็นธรรมดา พูดอย่างนี้ฉันเสียหายหมด คนเขาจะคิดว่าฉันโหด ว่าแต่เธอละเป็นยังไงบ้าง”

“ก็เรื่อยๆ แผนกฉันยังไม่ค่อยได้ตรวจรายงานเท่าไร ส่วนใหญ่เป็น

งานในห้องฉุกเฉิน เน้นปฏิบัติเสียมากกว่า”

“นี่ยังไม่ถึงได้มาเรียนสาขานี้เลย งานก็หนัก แกรมยังมีแต่เลือดไม่เห็นเหมาะกับผู้หญิงเลย” ได้ที่เพื่อนรักก็ถึง

ปานรดาเป็นคนแรกที่ทักท้วงตอนที่อมิตตาบอกว่าจะเรียนต่อเฉพาะทาง เพื่อนรักชักชวนให้เป็นหมอเด็กหรือหมอมตามากกว่า

“ใครว่าไม่เหมาะ ผู้หญิงเหมาะที่สุดแล้ว ทำงานละเอียด ตัดสินใจฉับไว” อมิตตาดูนึกถึงผู้ชายจอมอคติคนนั้นขึ้นมาไม่ได้ หลอนมากได้ยินหม่อมราชวงศ์กรกันต์ปรามาสอยู่บ่อยๆ ว่าผู้หญิงไม่เหมาะจะมาเรียนแผนกนี้

“ใจเย็นๆ ลี ฉันแค่เป็นห่วงเธอ ได้ข่าวว่าตอนนี้ทางภาควิชาขาดคนไม่ใช่หรือ งานคงหนักนาคู”

“งานหนักฉันก็ไม่กลัว ฉันมั่นใจว่าทำได้”

“จ้...ฉันเชื่อ หญิงเหล็กอย่างเธอทำได้ทุกอย่างอยู่แล้ว ไม่ต้องคิดมากนะ”

อมิตต้ายม ยืนเมื่อมาจับมือเพื่อนรัก...พักนี้หลอนอ่อนไหวง่ายไปนิด อาจเพราะต้องปรับตัวเข้ากับงานใหม่จึงทำให้เครียด

“ขอบใจนะ พูดยังไงก็ค่อยมีกำลังใจขึ้นหน่อย”

“มีใครทำอะไรเธอใช้มัย้เคย ปกติไม่เคยเซนซิทิฟอย่างนี้นี่นา”

อมิตตายเป็นสาวมั่นมาแต่ไหนแต่ไร หลอนพูดจาตรงไปตรงมา ที่ผ่านมามีใครจะนิทาอะไรหญิงสาวก็ควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี แต่ครั้งนี้พอพูดถึงการทำงานกลับเสียงแข็งขึ้นมาอย่างนั้น

“แค่คนพาลนะ” อมิตตาดตอบแล้วเงยหน้ามองเพื่อนสาวอย่างประหลาดใจ “ว่าแต่เธอรู้ได้ยังไง”

“รู้อี ลี ก็เมื่ออาทิตย์ก่อนเขาพยายามโทร. หาฉัน แต่บังเอิญฉันเอามือถือใส่ไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงาน กว่าจะเปิดมือถือก็ตึกแล้วก็เลยยังไม่โทร. กลับ อาทิตย์นี้ก็งานยุ่งตลอดเลยไม่ได้โทร. กลับเสียที ป่านนี้คงออกแตก

ตายแล้วมั้ง”

“เขาจะโทร. หาเธอทำไม” อมิตตาต่อก่อน แม่จะเป็นอาจารย์เหมือนกัน แต่ปานรดากับหม่อมราชวงศ์กรกันต์ไม่ได้สนิทสนมกันมาก่อน คำตอบเดียวก็คือต้องการสืบความลับ

“คงอยากถามเรื่องเธอมั้ง”

ตอนที่อมิตตาลาออกจากคณะ เพื่อนทุกคนก็สงสัย แต่หล่อนก็เลือกที่จะเดินออกไปเฉยๆ ไม่อธิบายอะไร หญิงสาวยอมรับว่าเป็นช่วงเวลาอันยากลำบากของชีวิต ไหนจะต้องรับมือกับปัญหาที่ธำมรงค์เข้ามาไม่หยุดกว่าจะตั้งหลักได้ก็ผ่านไปหลายเดือนทีเดียว แต่หล่อนจำเป็นต้องเข้มแข็งเพื่อสองชีวิตที่รออยู่

“ห้ามเธอบอกอะไรเขาเด็ดขาดนะปาน”

ปานรดามองอย่างไม่เข้าใจที่จู่ๆ อมิตตาก็เปลี่ยนเป็นฉุนเฉียว “ทำไมล่ะเตย คุณชายกันต์เป็นเพื่อนรุ่นเดียวกับเรานะ ทำไมจะบอกความจริงกับเขาไม่ได้”

“เขาเห็นฉันเป็นศัตรูเสียมากกว่า เธอก็รู้ว่าคุณชายกันต์ไม่ชอบฉัน แถมยังคอยหาเรื่องแหวะฉันอยู่เรื่อย”

หล่อนรู้ว่าหม่อมราชวงศ์กรกันต์ไม่พอใจ อย่างเมื่อวานนี้ที่พยาบาลสาวๆ มารุมล้อม เขายังนิหนากับเพื่อนหาว่าหล่อนเป็นทอม หล่อนได้ยินจึงแก้มือทำท่ากวนๆ เพื่อยั่วโมโห หลายครั้งหญิงสาวก็แปลกใจตัวเองว่าเพราะอะไรถึงไม่แคร์ว่าชายหนุ่มจะคิดอย่างไร

“ฉันว่าไม่ใช่ซะนะ ตอนที่เตยลาออกไป คุณชายกันต์ยังไปถามอาจารย์เลย ดูเขาเป็นห่วงเธอมาก ฉันว่าเราน่าจะ...”

“ไม่! เธอต้องไม่เล่าอะไรให้เขาฟังทั้งนั้น เข้าใจไหม” อมิตตาโพล่งเสียงแข็ง หล่อนไม่อยากจะพูดถึงเรื่องในอดีต คนสูงศักดิ์อย่างหม่อมราชวงศ์กรกันต์คงไม่สนใจความเป็นไปของคนอื่น นอกจากจะรู้เอาไว้เพื่อเป็นแต้มต่อเท่านั้น

“แล้วเรื่องต้นบุญล่ะ”

“เรื่องนี้ก็ห้ามพูด ห้ามเอ่ยอะไรเกี่ยวกับต้นบุญเด็ดขาด”

ปานรดาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยิ่งเห็นท่าทางเคร่งเครียดราวกับคนละคนของเพื่อนรักก็รู้ว่าไม่มีทางอธิบายให้เข้าใจได้ “เอาเถอะ ถ้าเธอไม่ให้บอกฉันก็ไม่บอก ถึงยังไงมันก็เป็นเรื่องส่วนตัว ฉันเองก็ไม่มีสิทธิ์”

พอเห็นเพื่อนหน้าสลด อมิตตาก็เริ่มรู้สึกผิด ตอนทีหล่อนลำบากต้องย้ายไปต่างประเทศกะทันหันก็ได้ปานรดาคอยเป็นกำลังใจ ยามทุกข์ที่สุดก็มีแต่เพื่อนคนนี้คอยให้คำแนะนำ

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะปาน ฉันรู้ว่าเธอหวังดี แต่ฉันไม่ไว้ใจใคร ในบรรดาเพื่อนทั้งหมด ฉันเล่าให้เธอฟังแค่คนเดียว ฉันไม่อยากให้เรื่องนี้แพร่ออกไป มันจะไม่ดีต่อต้นบุญในอนาคต”

กุมารแพทย์สาวเอ๋อมีมือมาตบป้าอมิตตาพร้อมส่ายหน้า “ฉันไม่เข้าใจเลย เธอจะเก็บเรื่องไว้ทำไม ทำไมต้องยอมให้คนอื่นเข้าใจผิดด้วย ทั้งที่เธอเป็นฝ่ายแบกรับภาระ เรื่องทั้งหมดมันไม่ได้เกิดจากเธอเลยสักนิด”

“ฉันไม่สนหรอกว่าคนอื่นจะเข้าใจผิดหรือเปล่า ต้นบุญสำคัญที่สุด อะไรที่ทำให้ลูกเดือดร้อน ฉันไม่ยอมเด็ดขาด แล้วใครก็ตามที่คิดจะขุดคุ้ยเรื่องนี้ขึ้นมา ฉันจะเล่นงานให้หนักเลยคอยดู”